

Ліягона

A woman with a white headscarf and a yellow top is shown in profile, looking down at a baby lying in a hospital bed. The scene is lit with warm, soft light, creating a tender and intimate atmosphere.

**Ми наслідуємо
Христа, сс. 16,
22, 28**

**Чому нам потрібна
організована
релігія, с. 44**

**Як мені подолати
біль? с. 46**

**Гру розпочати! ...
чи закінчити? с. 70**

*“Смирення—
це родючий
ґрунт, на
якому духов-
ність при-
носить плід
натхнення,
завдяки
якому ми
знаємо, що
робити”.*

Старійшина
Річард Г. Скотт,
з Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів, “Як
отримувати
одкровення
і натхнення
для вашого
особистого
життя”, *Лягона*,
трав. 2012, с. 47.

ПОСЛАННЯ

- 4** **Послання Першого Президентства: Кілька слів нерішучому місіонерові**
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 8** **Послання візитного вчителювання: Навернені до Господа**

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки: Фотографія жінки, яка допомагає після землетрусу на Гаїті у 2010 р., фотограф Джеффри Д. Оларед і Майк Террі © *Deseret News*. Четверта сторінка обкладинки: Фотографія Говарда Коллетта © IRI. Друга сторінка обкладинки: Фотографія Ройса Байра © Flickr/Getty Images.

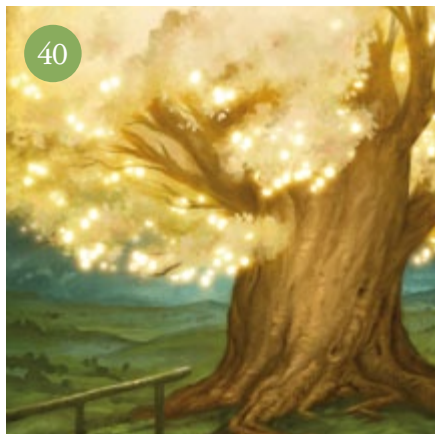

СТАТТІ

- 16** **Моральна чистота: основа життя послідовників Христа**
Старійшина Тед Р. Каллістер
Ці сім принципів надихнуть нас перетворити моральну чистоту на основоположну рису характеру в нашому особистому житті.
- 22** **Бути послідовником Христа в усі часи, і в усьому, і в усіх місцях**
Мелісса Меррілл
Шість членів Церкви розповідають, що вони дізналися, завдяки "експерименту з учнівства".
- 28** **Як врівноважити істину і толерантність**
Старійшина Даллін Х. Оукс
Ми повинні відстоювати істину навіть тоді, коли виявляємо толерантність і повагу до вірувань та ідей, що відрізняються від наших.

РУБРИКИ

- 9** **Як навчати з брошури Заради зміцнення молоді: Розваги та медіа**
- 10** **Блокнот жовтневої конференції**
- 13** **Наші домівки, наші сім'ї: Вибачення мого батька**
Девід Гіксон
- 14** **У що ми віримо: Ми повинні народитися від води та Духа**
- 36** **Голоси святих останніх днів**
- 76** **Церковні новини**
- 79** **Ідеї для домашнього сімейного вечора**
- 80** **До нових зустрічей: Пам'ятати Його в Суботній день**
Майкл Р. Морріс

40

40 Норми на всі часи

Лорі Фуллер

Що ви робите, коли постаєте перед тим, що здається сірою зоною між правильним і хибним? Ці п'ять принципів з Книги Мормона можуть вас скерувати.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Погляньте на небо.

50

44 Нам необхідна Христова Церква

Девід А. Едвардс

Деякі люди не можуть зрозуміти, чому необхідна організована релігія. Ось п'ять причин.

46 Запитання і відповіді

Один з моїх друзів дуже мене образив. Я знаю, що мені потрібно прощати, але як подолати душевний біль?

48 Заради зміцнення молоді: Мотор ... Камера ... Зйомка!

Адріан Очоа

50 Залежність від відеоігор

Ім'я не вказується

Коли я почав пропускати церкву і перестав вивчати Писання заради того, щоб пограти у відеоігри, то зрозумів, що мені знову потрібно шукати баланс.

52 Зосередьтеся на цінностях

Старійшина Рассел М. Нельсон

Розвиваючи ці вісім цінностей у своєму житті, ви зможете стати такими, якими вас хоче бачити Небесний Батько.

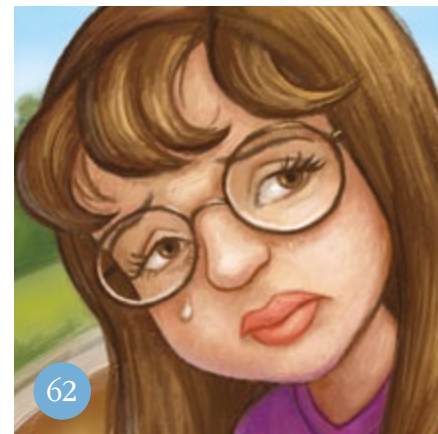
56 Місце для нас

58 Відповідаючи на запитання про План спасіння

Короткі відповіді на запитання, які можуть мати ваші друзі.

60 Як мені проводити збори?

Спробуйте виконати ці сім пропозицій, коли вестимете збори.

62

61 Особливий свідок: Яким чином Писання допомагають мені?

Старійшина Річард Г. Скотт

62 Що дійсно має значення

Шарлотт Вуд Уілсон

Коли мої шкільні друзі почали з мене кепкувати, мама навчила, що слід брати до уваги лише дві думки.

64 Наша сторінка

65 Чудова ідея

66 Початкове товариство вдома: Земля була створена для дітей Небесного Батька

68 Краса навколо нас

Марісса Віддісон

Погляньте на малюнки та різьблення по дереву, які президент Бойд К. Пекер робив у дитинстві.

70 Дотримання правил

Дженніфер Медді

Що робитиме Ітан, коли Чейз почне грати у відеоігри, що не відповідають нормам сім'ї Ітана?

72 Для молодших дітей

81 Портрет пророка: Бригам Янг

Більш докладно в он-лайні Liahona.lds.org

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

У рубриці "У що ми віримо" (с. 14) простою мовою викладаються основні вчення. Багато інших простих пояснень різних учень і принципів можна знайти он-лайн на сайті **lds.org/topics**.

ДЛЯ МОЛОДІ

На с. 48 Адріан Очоа, другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків, навчає, чому важливо мудро обирати ЗМІ, які ми дивимося і слухаємо. Ви можете дізнатися більше про медіа та розваги з брошури *Заради зміцнення молоді* на сайті **youth.lds.org**.

На с. 52 старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, коментує всі вісім цінностей Товариства молодих жінок. Молоді жінки можуть більше дізнатися про ті цінності й працювати над програмою "Особистий розвиток" в режимі он-лайн на **PersonalProgress.lds.org**.

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті **languages.lds.org**.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Вивчення Писань, 22,
56, 61

Викладання, 9

Візитне вчителювання, 8

Генеральна конференція, 10

Дружба, 57

Завіти, 14

Запас продуктів, 37

Збори, 60

Зв'язки з іншими конфесіями, 28, 38

ЗМІ, 9, 13, 48, 50, 70

Індивідуальна цінність,
52, 60

Істина, 28

Ісус Христос, 22

Конфірмація, 14

Місіонерська робота, 4

Мова, 56

Моральна чистота, 16,
52

Норми, 9, 13, 28, 39, 40,
48, 70

Повага, 28

Повернення до активності, 8

Послух, 40

Приклад, 4, 28, 36, 38, 39

Прощення, 46

Самозабезпечення, 37

Семинарія, 56

Сім'я, 13

Служіння, 22

Сотворіння, 66, 68, 72

Суботній день, 80

Товаришувати, 8

Толерантність, 28

Утримання навернених, 8

Учнівство, 22

Християнство, 38, 44

Хрищення, 14

Цінності, 52

Чесність, 36

Янг, Бригам, 81

**Президент
Дітер Ф. Ухтдорф**
Другий радник у
Першому Президентстві

КІЛЬКА СЛІВ. НЕРІШУЧОМУ МІСІОНЕРОВІ

Послідовники Ісуса Христа завжди мали обов'язок нести Його євангелію в світ (див. Марк 16:15–16). Однак іноді важко відкривати уста і говорити про віру з іншими людьми. У той час як деякі члени Церкви мають природний дар розповідати про релігію, інші трохи вагаються або їм дивно, незручно чи навіть страшно робити це.

З цієї причини в мене є чотири ідеї, що допоможуть будь-якій людині виконувати дане Спасителем доручення проповідувати євангелію “кожному створінню” (УЗ 58:64).

Будьте світлом

У мене є улюблене висловлювання, яке часто приписують святому Франциску Ассизькому: “Проповідуйте євангелію в усі часи, і якщо буде необхідно, використовуйте слова”¹. Приховане послання цього висловлювання полягає в тому, що дуже часто найсильніші проповіді не потребують слів.

Якщо ми цілісні й постійно живемо за своїми нормами, люди це помічають. Коли ми випромінюємо радість і щастя, вони помічають це навіть більше.

Кожен хоче бути щасливим. Коли ми, члени Церкви, випромінюємо світло євангелії, люди можуть бачити нашу радість і відчувати, як любов Божа наповнює і переповнює наше життя. Вони хочуть знати причину. Вони хочуть зрозуміти наш секрет.

Це змушує їх ставити такі запитання: “Чому ви такі щасливі?” або “Чому у вас завжди таке позитивне

ставлення?” Звичайно ж, що відповіді на ці запитання безпосередньо ведуть до розмови про відновлену євангелію Ісуса Христа.

Будьте відкритими до розмови

Нам може здаватися, що страшно і важко почати розмову на релігійну тему, особливо з нашими друзями або близькими. Та це не обов'язково має бути важко. Буде легко і приємно в розмові згадати про отриманий духовний досвід або поговорити про церковний захід чи подію, якщо ми виявимо трохи сміливості й здорового глузду.

Моя дружина Гарріет є прекрасним прикладом цього. Коли ми жили в Німеччині, вона знаходила можливість вплести в розмову з друзями і знайомими церковну тематику. Наприклад, коли хтось її запитав, як вона провела вихідні, Гарріет казала: “Цієї неділі у нашій церкві мене дуже вразила одна подія. 16-річний юнак виступив з чудовою промовою про чисте життя перед 200 присутніми на зборах”. Або: “Я дізналася, що 90-річна жінка зв'язала понад 500 ковдр і передала їх до церковної гуманітарної програми, аби їх надіслали нужденним людям по всьому світу”.

Зазвичай люди, які це чули, хотіли дізнатися більше. Вони ставили запитання. А це відкривало можливість поговорити про євангелію спокійно, впевнено, ненав'язливо.

З появою Інтернету і соціальних мереж сьогодні,

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Один з ефективних способів навчати—це “заохочувати” учнів ставити перед собою ... ціл[і], які допомагали б їм жити згідно з принципом, якому ви навчали” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 163). Ви можете запропонувати тим, кого навчаєте, з молитвою поставити ціль розповісти цього місяця про євангелію одній людині чи кільком людям. Батьки можуть обговорити, як можуть допомогати малі діти. Ви також можете заохочувати членів сім’ї, застосовуючи мозковий штурм або рольову гру, подумати про способи обговорення євангелії в повсякденних розмовах і про найближчі церковні заходи, на які вони зможуть запросити друга.

як ніколи раніше, стало легше говорити про все це невимушено. Нам лише потрібна сміливість робити це.

Сповніться благодаті

На жаль, так легко бути непривітними. Так часто це трапляється, коли ми сперечаємося, принижуюмо і засуджуємо. Коли ми сердимося, поводимося грубо, ображаємо чийсь почуття, тоді навряд чи людям захочеться більше про нас дізнатися. Ми не знаємо, скільки людей або пішло з Церкви, або ніколи до неї не приєдналося через те, що хтось сказав щось неприємне чи образливе.

У сьогоденному світі так багато грубості. Через анонімність Інтернету як ніколи легко казати в он-лайні щось в’їдливе або дратівне. Чи не слід нам, сповненим надії послідовникам нашого лагідного Христа, мати вищі, більш милосердні норми? Писання вчать: “Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як ви маєте кожному відповідати” (Колосянам 4:6).

Мені подобається думка про те, що наші слова мають бути чистими, як безхмарне небо, і сповненими благодаті. Чи можете ви уявити, якими б були наші сім’ї, приходи, країни і навіть світ, якби ми змогли жити за цим простим принципом?

Будьте сповнені віри

Іноді ми приписуємо собі надто велику заслугу, а іноді надто винуватимо себе, коли йдеться про прийняття людьми євангелії. Важливо пам’ятати, що Господь не ставить перед нами завдання когось на повертати.

Навернення відбувається не через наші слова, а через небесне священнослужіння Святого Духа. Іноді, все, що потрібно—це одна фраза свідчення або духовного досвіду, щоб запустити процес пом’якшення

серця або відкрити двері до прихованих істин, надаючи людині можливість відчутти їх через спонукання Духа.

Президент Бригам Янг (1801–1877) розповідав, що усвідомив істинність євангелії, коли “побачив чоловіка, який не мав дару красномовності і хисту до виступів на публіці, який лише сказав: “Я знаю силою Святого Духа, що Книга Мормона істинна, що Джозеф Сміт є пророком Господа”. Президент Янг сказав, що коли почув це смиренне свідчення, “Святий Дух, який діяв через того чоловіка, освітив моє розуміння, і тоді світло, слава і безсмертя постали переді мною”².

Брати і сестри, майте віру. Господь може звеличити слова, які ви промовляєте, і зробити їх потужними. Бог просить вас не наvertати інших, а відкривати свої вуста. Завдання з наvertення—це не ваше завдання. Воно належить тому, хто слухає, і Святому Духові.

Кожен член Церкви—місіонер

Дорогі друзі! Сьогодні існує більше, ніж будь-коли, способів відкривати уста і ділитися з іншими радісною новиною євангелії Ісуса Христа. Існує можливість для кожного—навіть для нерішучого місіонера—взяти участь у цій величній роботі. Кожен з нас може знайти спосіб використовувати свої особливі таланти й інтереси, щоб підтримувати величну роботу з наповнення світу світлом та істиною. Роблячи це, ми знайдемо радість, що прийде до тих, хто є достатньо вірними і відважними, щоб “бути свідками Бога в усі часи” (Мосія 18:9). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Св. Франциск Ассизький, процитований у книзі William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), с. 67.

Ділитися з подругою

Адріана Васкес, Колумбія

Одного дня, готуючись до уроку в семінарії, я отримала чудове, дуже чітке враження. Коли я читала урок, який мав відбутися наступного дня, то побачила обличчя шкільної подруги і отримала сильне відчуття, що маю поділитися з нею свідченням.

Хоча відчуття було дуже чітким, я боялася. Я переживала, що моя подруга не сприйме мою спробу насамперед тому, що вона не була схожа на дівчину, якій заохочеться приєднатися до Церкви.

Мені пригадався виступ сестри Мері Н. Кук, з генерального президентства Товариства молодих жінок, у якому вона закликала нас старанно працювати й бути відважними¹. Я хотіла бути такою, тож написала цій дівчині листа й свідчила про істинність Церкви і про свою любов до Книги Мормона. Наступного

дня я непомітно поклала Книгу Мормона разом із листом у її сумку.

На мій подив моя подруга виявилася дуже сприйнятливою до євангелії. З того дня вона постійно розповідала, про що дізналася, вивчаючи Книгу Мормона. Через кілька тижнів я познайомила її з місіонерами. Майже відразу вона отримала запевнення від Святого Духа про те, що вивчене нею є істиною. Ми з місіонерами плакали, коли вона розповідала про свої почуття. Моя подруга невдовзі охристілася, а її батьки були вражені змінами, які в ній відбулися.

Я така щаслива, що змогла подолати свій страх і допомогти подрузі знайти у житті євангелію.

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Мері Н. Кук, "Ніколи, ніколи, ніколи не здавайся!", *Ліягона*, трав. 2010, сс. 117–119.

ДІТИ

Я можу бути світлом для інших

Президент Ухтдорф каже, що аби бути світлом для інших, наші слова повинні бути "чистими, як безхмарне небо, і сповненими благодаті". Наші слова мають бути радісними, чесними і добрими. Що ти можеш робити або казати, щоб бути світлом для інших? Аби знайти приховане послання, що міститься в нижче розміщених клітинках, зафарбуй чорним клітинки, в яких вказані погані або образливі слова чи дії.

Ти можеш написати у своєму щоденнику п'ять хороших речей, які ти хочеш сказати членам сім'ї чи друзям.

"Дякую"	Будь радісним	Будь миротворцем	"Я буду з тобою ділитися"	Будь ввічливим
"Вибачте"	Сперечатися	"Радий тебе бачити"	Битися	"Я б хотів допомогти"
"Будь ласка"	Будь добрим	"Іди звідси"	"Я люблю тебе"	"Мені дуже приємно"
Сердитися	"Молодець"	Казати компліменти	"Давай дружити"	Ігнорувати
Допомагати іншим	Ображати	Пліткувати	Задиратися	Бути лагідним

З молитвою вивчіть поданий матеріал і, якщо це доречно, обговоріть його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя. Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Навернені до Господа

Нові сестри в Церкві—серед яких дівчата, що вийшли з Товариства молодих жінок, сестри, які повернулися до активності, і новонавернені—потребують підтримки й товаришування візитних учительок. “Участь членів Церкви є дуже важливою для утримання навернених і повернення менш активних членів до активності,—сказав старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— Розуміння ролі Товариства допомоги ... може стати [одним] з найкращих джерел пошуку друзів, яких ми маємо в Церкві. Відразу ж виявляйте турботу про тих, кого навчають чи повертають до активності, і з любов’ю допомагайте їм влитися в Церкву за допомогою своєї організації”¹.

Як члени Товариства допомоги ми можемо допомагати новим членам дізнаватися про усталену в Церкві практику:

- Виступати з промовами.
- Свідчити.
- Жити за законом посту.
- Сплачувати десятину та інші пожертвування.
- Брати участь у сімейно-історичній роботі.
- Виконувати хрищення і конфірмації за померлих родичів.

“Необхідно бути дуже уважним другом, аби нові члени Церкви почували себе зручно і затишно у церкві”,—сказав старійшина Баллард². Усі ми, а в першу чергу візитні вчительки, маємо важливий обов’язок встановлювати дружні стосунки з новими членами Церкви, що допоможе їм стати непохитно “навернен[ими] до Господа” (Алма 23:6).

З Писань

2 Нефій 31:19–20; Мороній 6:4

ПОСИЛАННЯ

1. М. Рассел Баллард, “Members Are the Key”, *Liahona*, Sept. 2000, 18.
2. М. Рассел Баллард, *Liahona*, Sept. 2000, 17.
3. Гордон Б. Хінклі, “Every Convert Is Precious,” *Liahona*, Feb. 1999, 9.
4. Джозеф Філдінг Сміт у *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 105.

Що я можу зробити?

1. Чи молюся я зі своєю напарницею і прошу Духа скеровувати нас у служінні іншим сестрам?

2. У який спосіб ми служимо кожній сестрі, за якою пильнуємо, аби вона знала, що ми щиро дбаємо про неї?

Віра, сім’я, допомога

З нашої історії

“Кількість навернених постійно зростає,—сказав Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008),—і ми повинні докладати все більших зусиль, щоб допомогти їм у їхніх пошуках шляху. Кожному з них потрібні три речі: друг, відповідальність і насичення “добрим словом Бога” (Мороній 6:4)”³.

Візитні вчительки мають змогу допомагати тим, за ким вони пильнують. Часто все починається з дружби, як це сталося з молодою сестрою Товариства допомоги, яка була візитною вчителькою однієї літньої жінки. Їхня дружба розвивалася повільно, поки вони не почали спільно працювати в одному проєкті служіння з прибирання. Вони подружилися і коли обговорювали послання для візитних вчительок, то обоє насичувалися “добрим словом Бога”.

Президент Джозеф Філдінг Сміт (1876–1972) сказав, що Товариство допомоги є “невід’ємною частиною Божого царства на землі і воно призначено ... допомагати своїм вірним членам досягнути вічного життя в царстві нашого Батька”⁴.

РОЗВАГИ ТА МЕДІА

У нашому суспільстві є широкий вибір медіа. Нам слід бути обережними, коли йдеться про те, які зображення і думки впускати у свій розум, тому що “все, що [ми] читає[мо], слухає[мо] або [на що] диви[мося], впливає на [нас]” (*Заради зміцнення молоді* [брошура, 2011], с. 17). Адріан Очоа, другий радник у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків, пише про розваги і медіа на сторінці 48 цього номера журналу.

“Пам’ятайте, що в дійсності ви маєте це життя, щоб розвивати свою віру, щоб бути випробуваними і навчатися та бути щасливими,—пише він.— Як члени істинної Христової Церкви ви маєте велику силу допомагати собі. Ви маєте силу Святого Духа, Який застерігає, коли перед вами виникає те, що не є правильним. У вас також є свобода волі, тож ви можете вибирати, що ви будете, а чого не будете робити”.

Рекомендації для навчання молоді

- Обговоріть з вашими підлітками ті фільми, які ви переглядаєте усією сім’єю. Послухайте ту музику, яка у них є. Разом поміркують над тим, наскільки ті медіа відповідають нормам, зазначеним у брошурі *Заради зміцнення молоді*.
- Зайдіть на сайт youth.lds.org і натисніть на “For the Strength of

Youth” у Youth Menu. Там ви знайдете відео, посилання на Писання, радіопрограми з Mormon Channel, запитання і відповіді та статті (див., наприклад, “Getting Real”), у тому числі виступи генеральних авторитетів.

- Ви можете провести домашній сімейний вечір, присвячений важливості вибору хороших медіа (хороші матеріали містяться в статті Девіда А. Беднара “Речі, як вони дійсно є”, *Ліягона*, черв. 2010, сс. 22–31).

Рекомендації для навчання дітей

В оповіданні “Дотримання правил”, яке знаходиться на с. 70, Ітан знав, які медіа були для нього безпечними, оскільки йому про це сказали у його сім’ї. Ви можете почитати цю статтю зі своїми дітьми і розпочати обговорення такими запитаннями:

- *Хто* може допомагати нам приймати правильні рішення щодо медіа та розваг?
- *Які* медіа нам корисно дивитися, читати або слухати?
- *Коли* слушно використовувати медіа?
- *Де* нам слід використовувати медіа?
- *Чому* важливо бути обережними з розвагами?

Ви можете створити сімейний путівник з використання медіа,

“Якщо є щось честотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього” (Уложення віри 1:13).

склавши чисті аркуші паперу навпіл і скріпивши їх степлером на згині, щоб утворити книжечку. На кожній сторінці ви можете написати той вид медіа, який ви використовуєте вдома, разом із сімейними правилами та пророчою порадою щодо цього медіа.

Ви також можете прочитати статтю “Вимкни й розкажи”, написану Даніеллою Кеннінгтон (*Ліягона*, черв. 2011, с. 64), яка допоможе вам розпочати розмову про відповідне використання медіа. ■

БЛОКНОТ ЖОВТНЕВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали жовтневої генеральної конференції 2012 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

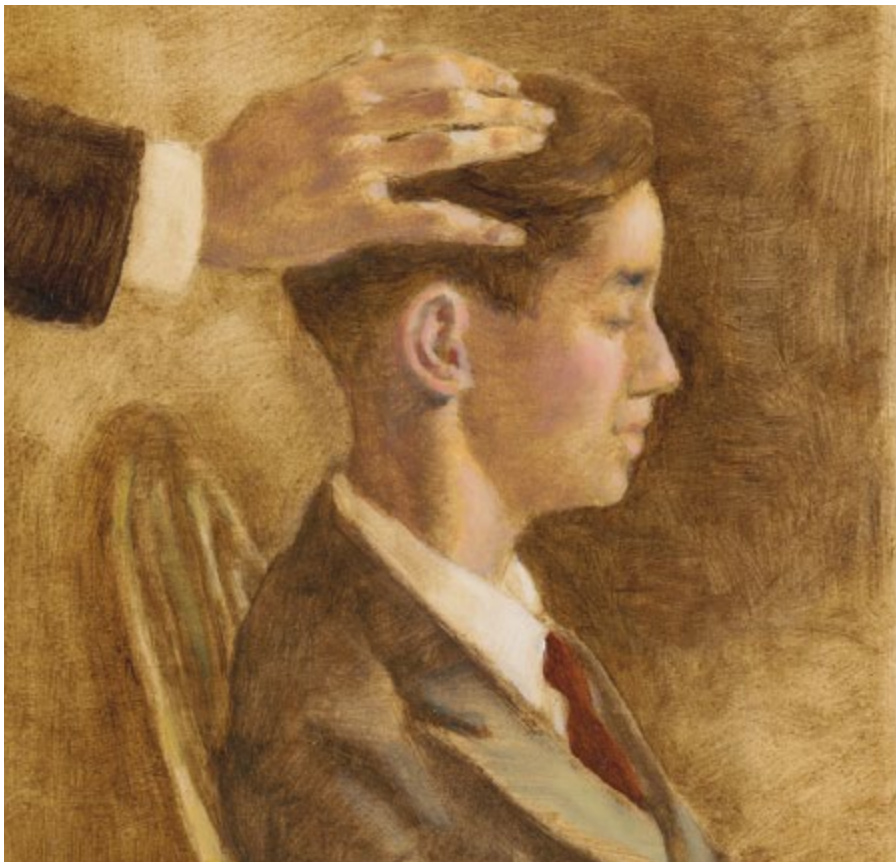
Бог знає наші дари

Яжив у Нью-Джерсі, за 80 км від Нью-Йорка, коли у 12-річному віці став дияконом. Я мріяв стати великим бейсболістом. Мій батько погодився повезти мене на гру, яка проходила на легендарному

Yankee Stadium у Бронксі. Я й досі бачу, як замахується битою Джо ДіМаггіо і вдаряє по м'ячу та здійснює хоум-ран до центру поля, а мій батько сидить поруч зі мною. То був єдиний раз,

коли ми разом ходили на бейсбольну гру.

Але інший день, проведений з батьком, назавжди змінив моє життя. Він привіз мене з Нью-Джерсі в дім висвяченого патріарха у Солт-Лейк-Сіті. Я ніколи раніше не бачив того чоловіка. Мій батько залишив мене біля вхідних дверей. Патріарх провів мене до стільця, поклав руки на мою голову і промовив благословення, як дар від Бога, в якому були слова про велике бажання мого серця.

Пророче обіцяння

“Я можу пообіцяти, що ви благословите [інших], допомагаючи зрозуміти, з якими духовними дарами вони народилися. Усі люди є різними, і їхній вклад буде різним. Ніхто не приречений на невдачу”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Допоможіть їм ставити високі цілі”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 60.

Він сказав, що я був одним з тих, про кого сказано: “Благословенні миротворці”. [Матвій 5:9]. Я був настільки здивований, що людина, яку я ніколи не бачив, може знати моє серце, що відкрив очі, аби побачити кімнату, в якій відбувалося таке диво. Те благословення про мої можливості вплинуло на моє життя, мій шлюб і служіння у священстві.

Завдяки тому досвіду і всьому, що було потім, я можу свідчити: “Бо не всім даються всі дари; бо є багато дарів, і кожній людині дається дар Духом Бога” (УЗ 46:11).

Завдяки тому, що Господь відкрив мені дар, я зміг зрозуміти можливості й підготуватися до них, аби перетворити їх на благословення для тих, кого я люблю і кому служу.

Бог знає наші дари. Я закликаю вас і себе молитися, аби знати дари, якими ми наділені, аби знати, як їх розвивати і розпізнавати можливості для служіння людям, які надає нам Бог. Однак понад усе я молюся, щоб ви відчували натхнення допомагати іншим відкривати для служіння їхні особливі дари від Бога.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Допоможіть їм ставити високі цілі”, Ліягона, лист. 2012, с. 67.

Як застосовувати це послання

- Коли ви будете читати Учення і Завіти 46:11–26 і розмірковувати над цими віршами, моліться, щоб дізнатися, які духовні дари ви можете мати.
- Як служіння іншим допомагає вам розвивати духовні дари?
- Якщо ви ще не отримали патріарше благословення, подумайте над тим, щоб отримати його.

Ви можете записати свої думки у щоденник або обговорити їх з іншими.

Додаткові матеріали на цю тему: *Сійкі у вірі* (2004), “Духовні дари”, сс. 45–46; “Spiritual Gifts” в Gospel Topics на LDS.org.

ЯК ЗНАХОДИТИ СИЛУ ПІД ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

“Як залишатися “стійкими і непохитними” [Алма 1:25] під час випробування віри? Ви вдаєтеся до тих самих дій, які допомогли вам побудувати серцевину вашої віри:

- ви виявляєте віру в Христа,
- ви молитесь,
- ви розмірковуєте над Писаннями,
- ви каєтеся,
- виконуєте заповіді
- і служите іншим”.

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Двадцятьох Апостолів, “Випробування нашої віри”, *Ліягона*, лист. 2012, с. 40; буліти додано.

ВПИШІТЬ ВІДСУТНІ СЛОВА

1. "Рішення служити на місії вплине на _____ місіонера, його або її подружжя і їхнє потомство на багато наступних поколінь" (Рассел М. Нельсон, "Зверніться до місіонерів! Вони можуть вам допомогти!" *Ліягона*, лист. 2012, с. 18).
2. "Щоб допомогти нам краще _____, я б хотіла запропонувати запам'ятати чотири слова: "Спочатку спостерігай, потім служи" (Лінда К. Бертон, "Спочатку спостерігай, потім служи", *Ліягона*, лист. 2012, с. 78).
3. "Храмова і _____ робота—це єдина робота, яка поділяється на дві частини" (Річард Г. Скотт, "Радість від викуплення померлих", *Ліягона*, лист. 2012, с. 93).
4. "Вінцевою якістю любові є постійна _____" (Джеффри Р. Холланд, "Перша велика заповідь" *Ліягона*, лист. 2012, с. 84).

Відповідь: 1. духохвонне майбуттє ; 2. любови ; 3. сімейно-історична ; 4. вірність

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ КОУДБЕЛП ©IRI

ЯК СТВОРЮВАТИ КУЛЬТУРУ СІМ'І

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав, які п'ять настанов допоможуть батькам створювати міцнішу культуру сім'ї. Він сказав: "Ці пропозиції для створення сильнішої культури сім'ї сплітаються з культурою Церкви. Наша сильна культура сім'ї буде для наших дітей захистом".

1. "Батьки можуть палко молитися, просячи нашого Вічного Батька допомогти їм".
2. "Вони можуть якнайчастіше проводити сімейну молитву,

вивчення Писань і домашні сімейні вечори, вживати їжу разом".

3. "Батьки можуть знайти для себе повну підтримку в церковних організаціях".
4. "Батьки можуть часто ділитися своїм свідченням зі своїми дітьми".
5. "Ми можемо організувати свої сім'ї, базуючись на ясных, простих сімейних правилах і сподіваннях, прекрасних сімейних традиціях і святах, на "сімейній економіці".

Зі статті "Ставати порядними батьками", *Ліягона*, лист. 2012, с. 28.

Щоб почитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

ВИБАЧЕННЯ МОГО БАТЬКА

Це було сильнішим за тисячі проповідей.

Девід Гіксон

Мені було 16 і я вперше слухав свій новий рок-н-рольний альбом. На жаль, коли я слухав, то засмутився, бо почув одне непристойне слово в останній пісні. Мені стало ніяково. Я знав, що батьки не схвалять цього—запис не відповідав нормам нашої сім'ї. Але решта пісень мені подобалися, тож кожного разу, коли я прослуховував запис, я зменшував гучність саме тоді, коли мало прозвучати непристойне слово.

Моя сестра, керуючись найкращими намірами, розповіла батькові про альбом. Пізніше, коли ми з ним були у вітальні, він поділився своїм занепокоєнням щодо того нехорошого слова. І хоча його зауваження було сказане з добротою, я найжачився і вперто захищав свою позицію.

Я використав усі аргументи, які спадали на думку, аби переконати батька, що я можу слухати альбом. “Я не знав, що там є те слово, коли купував його,—сказав я,—і коли та пісня звучить, я її вимикаю”.

Коли він сказав, що незважаючи на це мені слід позбутися запису, я відповів: “Якщо ти думаєш так, тоді мені слід також перестати ходити до школи! Я чую те слово—і навіть *гірші*—у школі кожного дня!”

Це засмутило його. Він знову наголосив, що ми не можемо мати вульгарну музику вдома. Суперечка почала наростати, коли я сказав, що я міг би вчинити й гірші гріхи і що я ніколи не вживав цього слова.

Я намагався перейти в наступ: “Я так намагаюся бути хорошим, і після всього ти зосереджуєшся на якійсь дрібниці й вважаєш мене невинуватим грішником!”

Незважаючи на це, мій батько не здавався. Я також. Я пішов нагору в свою кімнату, грюкнув дверима й ліг на ліжко, а всередині у мене все кипіло. Знову і знову в голові прокручувалися мої аргументи, і я все більше зміцнювався у своєму хибному мисленні та переконував себе у своїй правоті.

Через десять хвилин у кімнату тихенько постукали. То був батько. Його обличчя змінилося. Він прийшов не сперечатися. “Вибач, що я розгнівався,—сказав він.— Ти можеш мені пробачити?” Він сказав, що сильно любить мене і високої думки про мене. Він не читав нотацій. Він не давав мені поради. Потім

він повернувся і спокійно вийшов з кімнати.

Тисячі проповідей про смирення не подіяли б на мене сильніше. Я більше не сердився на нього, а лише на себе, через те що був таким впертим і непоступливим. Я взяв запис, розламав його навпіл і викинув. Я не знаю, чи коли-небудь розповів батькові про те, що зробив, але це не мало значення. Мало значення лише те, що я дізнався, що мій батько цінує наші стосунки більше, ніж свою гординю, хоча правда була на його стороні. ■

Девід Хіксон живе в Техасі, США.

ЛАГІДНА ВІДПОВІДЬ

“Лагідна відповідь гнів відвертає, а слово вразливе гнів підіймає”.

Проповісті 15:1

МИ ПОВИННІ НАРОДИТИСЯ ВІД ВОДИ ТА ДУХА

Ми віримо, що маємо охриститися і отримати дар Святого Духа (через обряд конфірмації), аби мати спасіння в Небесному царстві. Спаситель навчав: “Коли хто не родиться з води й Духа, той не може увійти в Царство Боже” (Іван 3:5).

Господь також навчав, що обряд хрищення—як і решта обрядів євангелії—мають виконуватися гідними носіями священства: “Чоловік, який покликаний Богом і має повноваження від Ісуса Христа христити, має увійти у воду з особою. ... Тоді він має занурити його або її у воду і вийти назад з води” (УЗ 20:73–74).

Хрищення зануренням є символом смерті й поховання гріхів та духовного відродження людини, щоб жити в “обновленні життя”

(Римлянам 6:4). Завдяки хрищенню ми залишаємо своє старе життя і починаємо нове як послідовники Ісуса Христа. Після отримання обряду конфірмації ми стаємо членами Його Церкви.

Хрищення також включає священний завіт, обіцяння між Небесним Батьком і людиною, яка христиться. Ми укладаємо завіт дотримуватися Його заповідей, служити Йому і Його дітям, та взяти на себе ім'я Ісуса Христа. Він обіцяє прощати наші гріхи, “пролити Свій Дух більш рясно на [нас]” (Мосія 18:10), і дати нам вічне життя.

Сам Спаситель виконав заповідь христитися, хоча й був безгрішним (див. Матвій 3:13–17). Він був охрищений, щоб виявити послух,

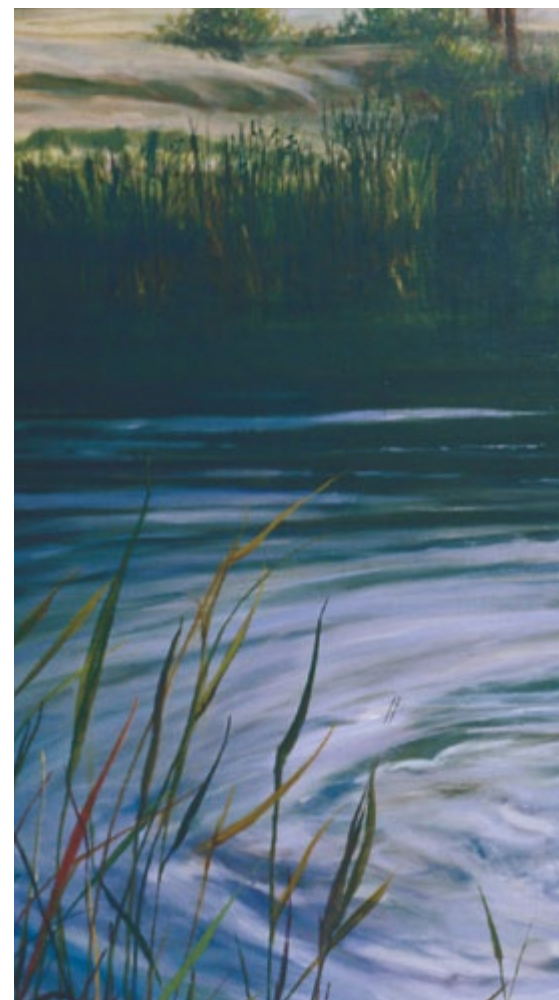
показати приклад, і щоб “виповнилася вся праведність” (див. 2 Нефій 31:5–9). Таким чином ті, хто вирішує охриститися, наслідують приклад Спасителя. ■

Більш докладна інформація міститься в розділі 2 книги *Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу* (2012).

СВЯЩЕННИЙ ЗАВІТ

“Хрищення—...це обряд, який означає, що ми входимо у священний завіт із зобов'язанням, що укладається між Богом і людиною. Люди обіцяють зректися світу, любити ближніх і служити їм, допомагати безбатченкам і вдовам у їхніх скорботах, проголошувати мир, проповідувати євангелію, служити Господу і дотримуватися Його заповідей. Господь обіцяє “пролити Свій Дух більш рясно на [нас]” (Мосія 18:10), викупити Своїх святих як фізично, так і духовно, зарахувати їх до тих, хто матиме Перше Воскресіння і дати вічне життя”.

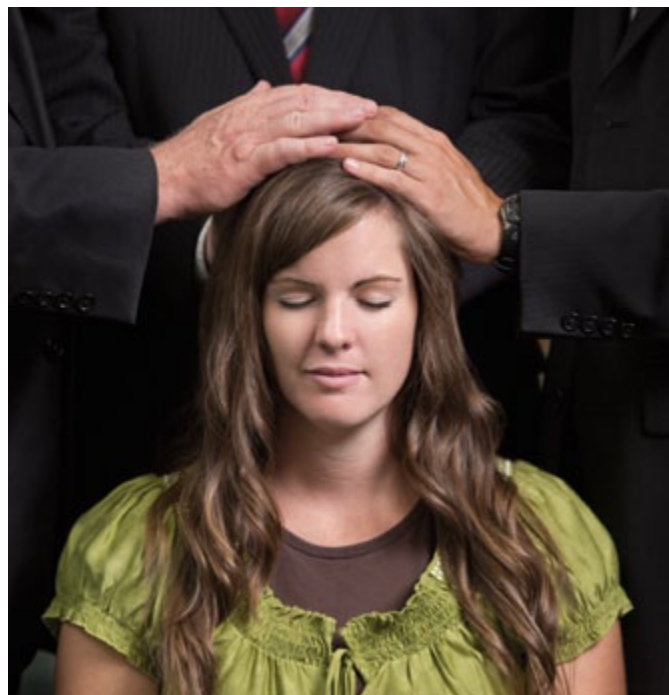
Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Євангелія Ісуса Христа”, *Ліягона*, трав. 2008, с. 46.

Після хрищення нас конфірмають членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і ми отримуємо дар Святого Духа. Хрищення і конфірмація дають можливість Спокуті Ісуса Христа духовно очистити наше життя, у тому числі здійснити "відпущення ... гріхів" (УЗ 33:11).

Ті, хто хоче христитися, повинні "упокор[итися] перед Богом... і свідч[ити] перед Церквою, що вони істинно покаялися в усіх своїх гріхах, і бажають узяти на себе ім'я Ісуса Христа" (УЗ 20:37).

"Ми віримо [у] ... хрищення зануренням" (Уложення віри 1:4).

Шляхом хрищення і конфірмації ми стаємо "співгрожан[ами] святим і домашні[ми] для Бога" (Ефесянам 2:19).

**Старійшина
Тед Р. Каллістер**

З президентства
сімдесятиків

Класична п'єса Роберта Болта *Людина на всі часи*—це історія про сера Томаса Мора. Він був видатним ученим, юристом, послом і, зрештою, лордом-канцлером Англії. Він був людиною абсолютної моральної чистоти. П'єса починається такими словами сера Річарда Річа: “Кожна людина має свою ціну! ... Вона вимірюється також у грошах. ... Або в задоволеннях. Титулах, жінках, цементі та цеглі. Завжди є щось”¹.

Це і є темою п'єси. Це також тема життя. Чи є чоловік або жінка у цьому світі, яких не можна купити, чия моральна чистота не має ціни?

За сюжетом п'єси король Генріх VIII хоче розлучитися з королевою Катериною

Моральна чистота

Моральна чистота—це сміливість чинити правильно попри наслідки і незручності.

і одружитися з Анною Болейн. Але є одна перепона: розлучення заборонено католицькою церквою. Отже, король Генріх VIII, який не збирається відмовлятися від своїх бажань, вимагає, щоб підлеглі присягнули, що будуть підтримувати короля в його розлученні. Однак з'являється нова проблема.

Сер Томас Мор, якого люблять і шанують прості люди, відмовляється це робити—його совість не дозволяє йому дати присягу. Він не хоче підкорятися, незважаючи на особисте прохання короля. Тоді починаються випробування. Друзі умовляють і тиснуть на нього, але сер Томас не поступається. Його позбавляють багатства, становища в суспільстві і сім'ї. Та він не ставить свій підпис. У кінці його несправедливо засуджують на смерть, однак він і тоді не піддається.

ОСНОВА ЖИТТЯ
ПОСЛІДОВНИКІВ
ХРИСТА

Його позбавили грошей, політичної сили, друзів і сім'ї—а потім і життя—та не змогли відібрати його моральну чистоту. Вона не продається ні за які гроші.

В кульмінаційний момент п'єси сер Томас Мор несправедливо звинувачується у зраді. Сер Річард Річ дає неправдиве свідчення, необхідне для винесення вироку. Коли сер Річард виходить із судової зали, сер Томас Мор запитує його: “Цей ланцюг вказує, що ти займаєш якусь посаду. Яку саме?”

Прокурор Томас Кромвель відповідає: “Сера Річарда було призначено головним прокурором Уельсу”.

Після цих слів Мор дивиться в обличчя Річа з великим презирством і різко відповідає: “Уельсу? Навіщо, Річарде? Людині не буде жодної користі, якщо вона проміняє свою душу за весь світ. ... А ти робиш це лише за Уельс!”²

Безсумнівно, що у прийдешньому житті буде багато людей, які, озирнувшись назад, будуть знову і знову повторювати, обливаючись сльозами: “Навіщо я проміняв свою душу за Уельс або земні чуттєві задоволення, славу або ступінь чи схвалення друзів? Навіщо я продав свою моральну чистоту за гроші?”

Принципи моральної чистоти

Я б хотів поговорити про сім принципів моральної чистоти, які, як я сподіваюсь, надихнуть нас перетворити цю рису, притаманну послідовникам Христа, на основну рису характеру в нашому особистому житті.

1. *Моральна чистота—це фундамент нашого характеру й усіх інших чеснот.* У 1853 році святі почали будувати Солт-Лейкський храм. Два довгі важкі роки святі копали котлован і закладали фундамент—він сягав 2,4 метри вглиб і був зроблений з піщаника. Одного дня виконавець робіт прийшов до Бригама Янга з приголомшуючою новиною: у блоках з піщаника з'явилися тріщини. Перед Бригамом Янгом постала дилема: (1) зробити все найкраще, щоб залагодити тріщини і побудувати храм багато меншої ваги і величі, ніж було заплановано раніше, або (2) звести нанівець два роки роботи і замінити піщаник гранітним фундаментом, що зможе тримати величний храм, який Бог показав їм у видінні. На щастя, Президент Янг обрав другий варіант³.

Моральна чистота—це фундамент, на якому розбудовується характер і життя послідовників Христа. Якщо у тому фундаменті є тріщини, тоді він не витримає ваги інших Христових чеснот, що мають ґрунтуватися на ньому. Як ми можемо бути смиренними, якщо нам не вистачає моральної чистоти, аби визнати свої слабкості? Як ми можемо розвинути милосердя до інших, якщо ми не є абсолютно чесними у своїх стосунках з ними? Як ми можемо покаятися і бути чистими, якщо ми лише частково кажемо правду нашому єпископу? В основі кожної чесноти лежить моральна чистота.

С. С. Льюїс, який присвячував свої твори християнській тематиці, якимось зазначив, що якщо ми припустилися помилки в математичному рівнянні, ми не можемо розв'язувати його далі: “Коли я почав розв'язувати задачу неправильно, то чим швидше я це зрозумію і почну робити заново, тим швидше я досягну результату”⁴.

Так само ми не зможемо в майбутньому розвивати в собі інші Христові чесноти, якщо спочатку не зробимо моральну чистоту основою свого життя. Іноді це вимагатиме від нас болісного процесу руйнування існуючого фундаменту, збудованого на обмані, й заміни його, камінь за каменем, на фундамент моральної чистоти. Однак це можна зробити.

2. *Моральна чистота—це не лише дотримання закону, але й виконання того, що є моральним або відповідає Христовим нормам.* Можливо, що є законним чинити перелюб, мати дошлюбні статеві стосунки, пліткувати, однак жодне з цього не є моральним і не відповідає Христовим нормам. Моральна чистота—це не лише дотримання норм закону. Це також дотримання вищих моральних норм. Це, як сказав президент Сполучених Штатів Авраам Лінкольн, означає: жити відповідно до “кращих схильностей людської природи”⁵.

Кожен юнак має моральний обов'язок захищати і зберігати чеснотність дівчини, з якою іде на побачення, і кожна дівчина має такий самий моральний обов'язок перед своїм хлопцем. Це є випробуванням його або її моральної чистоти. Чоловік або жінка, які прагнуть бути морально чистими, розвиватимуть рішучість і дисципліну, що стануть сильнішими за могутню пристрасть чи фізичне почуття. Саме така моральна чистота перед Богом, собою та іншими підтримує їх і дає силу навіть тоді, коли Сатана застосовує проти них свій арсенал моральних спокус. Саме цьому поколінню Господь сказав: “Я підніму для Себе чистий народ” (УЗ 100:16). Господь розраховує на те, що ми будемо таким поколінням.

Кілька років тому нам з партнером по бізнесу необхідно було звільнити одного працівника. Після певного обговорення ми домовилися, що виплатимо певну компенсацію за його послуги. Я вважав, що ця домовленість була більше, ніж справедливою, однак після цих перемов у стосунках виникла певна напруженість. Того вечора я відчув якесь пригнічення. Я намагався відкинути це почуття, запевняючи себе, що все було по справедливості, однак те відчуття не відступало. Потім прийшла

така думка: “Недостатньо бути справедливим. Ти повинен також намагатися бути таким, як Христос”. Вірність найвищим моральним нормам є ознакою морально чистої людини.

3. *Моральна чистота спонукає до рішень, що мають вічне значення.* Одна молода жінка з нашого приходу складала іспит в місцевій середній школі. Підвівши очі, вона побачила, що одна з її подруг списує. Їхні погляди зустрілися. Подруга була збентежена, але, низавши плечима, беззвучно промовила: “Мені потрібна хороша оцінка”. Якимось чином ця юна леді втратила бачення вічності—наше призначення не в тому, щоб отримати оцінку, але здобути божественність. Яка буде користь від вступу до найпрестижнішого університету, якщо внаслідок цього ми втрачаємо наше піднесення. Кожного разу, коли хтось обманює, він продає своє первородство за сочевичне вариво (див. Буття 25:29–34). При такій недалекоглядності він обирає долар сьогодні замість безмежного багатства у майбутньому житті.

Один засмучений батько якимось сказав мені, що його дочка-підліток хотіла “жити, як її заманеться”, а потім за три місяці до шлюбу, покаятися, аби отримати храмову рекомендацію. Я не знаю жодного президента колу, який би за таких обставин дав храмову рекомендацію. Але якби навіть і дав, то це було б прокляттям, а не благословенням. Моральна чистота не досягається за мить. Це не просто тимчасова зміна поведінки. Це—постійна зміна людської натури.

Цар Веніямин казав нам, як ми можемо змінювати свою природу тілесної людини на духовну людину: “Бо тілесна людина є ворогом для Бога, і була від падіння Адама, і буде на віки вічні, доки вона не піддасться натхненню Духа

Ми не зможемо в майбутньому розвивати в собі інші Христові чесноти, якщо спочатку не зробимо моральну чистоту основою свого життя. Іноді це вимагатиме від нас болісного процесу руйнування існуючого фундаменту, збудованого на обмані, й замінити його, камінь за камінем, на фундамент моральної чистоти.

Зміні нашої природи, а не лише поведінки, сприяє усвідомлення вічної перспективи: знання про те, що ми є дітьми Бога, що в кожному з нас є іскра божественності і що завдяки Спокуті ми можемо стати, як Він,—досконалим взірцем чистоти.

Святого, і не скине з себе оболонку тілесної людини, і не стане святою через спокуту Христа Господа, і не стане як дитина, смиренною, лагідною, покірною, терпеливою, сповненою любові, бажуючою підкорятися усьому, що Господь вважає за належне заповідати їй, саме як дитина підкоряється своєму батькові” (Мосія 3:19; курсив додано).

Зміні нашої природи, а не лише поведінки, сприяє усвідомлення вічної перспективи: знання про те, що ми є дітьми Бога, що в кожному з нас є іскра божественності і що завдяки Спокуті ми можемо стати, як Він,—досконалим взірцем чистоти.

4. *Моральна чистота—це коли ми кажемо всю правду і нічого крім правди.* Я впевнений, що Господь може поблажливо ставитися до наших слабкостей і помилок за умови, що ми виявляємо бажання каятися і докладаємо до цього зусилля. Саме в цьому і є суть Спокути. Але я не вірю, що Він з легкістю примириться з облудним серцем і брехливим язиком.

Кілька років тому я відвідував одну місію. Деяким місіонерам було важко виявляти слухняність. Того вечора ми з президентом місії проводили співбесіди з кількома місіонерами. Наступного ранку президент місії почав зональну конференцію чудовим виступом про моральну чистоту. Я відчув, що маю продовжити ту тему. Ми зазначили, що за кілька хвилин проведемо додаткові співбесіди. Ми попросили місіонерів не грати у гру, в якій людина каже правду лише тоді, коли їй ставлять запитання, що безпосередньо стосується певної справи.

Дух сильно відчувався, і чотири місіонери, з якими проводилися співбесіди напередодні ввечері, підійшли особисто і сказали: “Нам є що розповісти”. Один з них сказав: “Я хочу бути чесною людиною”.

Той день змінив його основу з піску на гранітний фундамент моральної чистоти.

5. *Моральна чистота не визнає ні відмовок, ні виправдань.* Є щось благородне в чоловікові або жінці, які визнають свої слабкості й беруть на себе вину без усяких виправдань чи відмовок. Джозеф Сміт багато разів писав в Ученні і Завітах про свої слабкості, і всі це читали. Це каже нам про те, що він не був досконалим, але це також свідчить про те, що йому було нічого приховувати—він був морально чистою людиною. Як це впливає на нашу довіру до нього, коли ми чуємо його розповіді про Перше видіння чи відвідування Моронія? Це свідчить про те, що ми можемо йому довіряти, що ми можемо вірити кожному його слову, бо він дійсно є людиною моральної чистоти.

6. *Моральна чистота—це дотримання своїх завітів і зобов'язань навіть тоді, коли це незручно.* Моральна чистота—це сміливість робити правильно незалежно від наслідків чи незручностей. Президент Н. Елдон Теннер (1898–1982), колишній перший радник у Першому Президентстві, розповідав про такий випадок:

“До мене не так давно прийшов один молодий чоловік і сказав: “Я уклав угоду з однією людиною і мушу щороку робити певні виплати. Я в боргах і не можу робити ці виплати, бо якщо так, то втрачу свій будинок. Що мені робити?”

Я подивився на нього і сказав: “Дотримуватися угоди”.

“Навіть якщо це коштуватиме мені дому?”

Я відповів: “Я не кажу про ваш дім. Я кажу про вашу угоду. І я думаю, що ваша дружина радше матиме чоловіка, який тримає слово, виконує зобов'язання, обіцяння чи завіти і при цьому йому доведеться наймати дім, ніж мати дім і чоловіка, який не дотримується своїх завітів і обіцянь”⁶.

Йому треба було зробити важкий вибір: між домом і моральною чистотою. Морально чисті чоловік або жінка не піддаються і не поступаються лише тому, що виконати щось важко, дорого чи незручно. У цьому відношенні Господь має досконале відчуття моральної чистоти. Він сказав: “Хто Я є, ... щоб пообіцяти і не виконати?” (УЗ 58:31).

Одним з показових тестів на моральну чистоту є такий: чи ми дотримуємося взятих на себе зобов'язань і обіцянь, чи наші слова розходяться з ділами.

7. *На моральну чистоту не впливає присутність інших людей. Вона керується внутрішніми важелями, а не зовнішніми.* Старійшина Меріон Д. Хенкс (1921–2011), сімдесятник, розповідав про чоловіка і його малого сина, який “зупинився біля віддаленого кукурудзяного поля на безлюдній сільській дорозі” і за огорожею побачив смачну кукурудзу. Батько, подивившись вперед, озирнувшись назад, потім праворуч і ліворуч, “почав перелазити через огорожу”, щоб зірвати кілька качанів кукурудзи. Син подивився на нього і з докором сказав: “Тату, ти забув подивитися вгору”⁷.

У п'єсі Шекспіра *Гамлет* Полоній каже своєму синові Лаерту:

*А над усе—будь чесний сам з собою,
І з цього впливе, як ніч із дня,
Що ти ні з ким душею не покривиш*⁸.

Яка чудова порада! У нас є вибір. Ми можемо скористатися моментом і керувати своїм життям або просто піддатися обставинам і тиску однолітків.

Чи дивилися б ви порнографію в присутності своєї матері, людини, з якою ходите на побачення, чи єпископа? Якщо це неправильно в присутності інших, то так само неправильно і в їхній відсутності. Морально чиста людина, яка є чесною перед собою і перед Богом, вибиратиме правду незалежно від того, чи буде на неї хтось дивитися, оскільки керується внутрішніми важелями, а не зовнішніми спонуканими.

Нехай моральна чистота наших душ має знак, на якому великими жирними літерами написано “НЕ ПРОДАЄТЬСЯ НІ ЗА ЯКУ ЦІНУ”, щоб про нас можна було сказати, як було сказано про Гайрума Сміта: “Благословенним є мій слуга Гайрум Сміт; бо Я, Господь, люблю його за цілісність його серця” (УЗ 124:15).

Тож давайте всі ми станемо чоловіками і жінками моральної чистоти—не тому, що ми зобов'язані, а тому, що ми хочемо. Господь оголосив про нагороду для тих, хто так чинитиме: “Істинно Я кажу вам, усіх тих серед них, хто знають, що їхні серця чесні, ... і хто бажає дотримуватися своїх завітів через жертву ...—*їх прийнято Мною*” (УЗ 97:8; курсив додано).

Нехай усіх нас буде прийнято Богом завдяки тому, що ми намагаємося стати чоловіками і жінками моральної чистоти. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що відбувся 6 грудня 2011 року. Повний текст англійською мовою можна знайти на сайті <http://speeches.byu.edu>.

ПОСИЛАННЯ

1. Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play of Sir Thomas More* (1960), с. 2.
2. Bolt, *A Man for All Seasons*, с. 95.
3. Див. Richard Neitzel Holzapfel, “Every Window, Every Spire ‘Speaks of the Things of God,’” *Ensign*, Mar. 1993, 9.
4. С. S. Lewis, *Mere Christianity* (1960), 22.
5. Авраам Лінкольн, перший виступ після інавгурації, 4 бер., 1861.
6. Н. Елдон Теннер, у Conference Report, Oct. 1966, 99.
7. Меріон Д. Хенкс, у Conference Report, Oct. 1968, 116.
8. Вільям Шекспір, *Гамлет*, ed. W. J. Craig (1914), 1 дія, 3 сцена, рядки 85–87.

Намагаючись служити так, як це робив Спаситель, одна заклопотана мати зрозуміла, що має багато можливостей служити—не поза домом, а вдома.

Бути. ПОСЛІДОВНИКОМ Христа

В УСІ ЧАСИ,
І В УСЬОМУ,
І В УСІХ МІСЦЯХ

Мелісса Меррілл

Коли Алма пояснював завіт хрищення біля вод Мормона, Він навчав, що цей завіт означає стати свідком Бога “в усі часи, і в усьому, і в усіх місцях” (Мосія 18:9). Це той стандарт, якого послідовники Христа намагаються дотримуватися і в наш час, та завіт, який поновлюється кожного тижня під час причастя, коли члени Церкви обіцяють “завжди пам’ятати” Спасителя (УЗ 20:77).

Який же вигляд має таке учнівство? Редакція церковних журналів запропонувала святим останніх днів по всьому світу взяти участь у так званому “експерименті з учнівства”. Коротко кажучи, ми запропонували цим членам Церкви зосередитися на певному вченні або історії про Ісуса Христа, упродовж тижня постійно вивчати й розмірковувати над вибраними віршами, а потім розповісти, як самовіддане вивчення Спасителевого життя і вчень вплинуло на їхню здатність наслідувати Його “в усі часи” їхнього життя.

Бути послідовником в усі часи

Кара Лажчук з Юти, США, давно вважала, що бути послідовником Христа—це мати бажання наслідувати Його, ставати більше на Нього схожими, а також бути готовими

жертвувати і служити, ділячись Його евангелією. Але їй було важкувато це робити через стриманість свого характеру.

“Я маю схильність думати лише в рамках власних почуттів, бо мені незручно виявляти свої почуття іншим людям,—розповідає вона.— Я надто переймаюся тим, що про мене подумують інші люди, замість того, щоб думати про себе і про те, що мій Спаситель думає про мене”.

Але сестра Лажчук каже, що тижневий експеримент з вивчення Євангелії від Луки 7, де йдеться про те, що Спаситель служив різним людям, змусив її переглянути свої мотивації. Вона запитувала у себе: “Чи керуюся я у своїх вчинках щирим бажанням стати такою, як Спаситель, і піклуватися про інших, або я просто ставлю галочку в списку запланованих справ, щоб почуватися спокійно, знаючи, що я виконала завдання? Чим я більше переймаюся: благополуччям інших людей чи тим, що інші люди подумують про мої вчинки?”

Вона каже, що прийшла до усвідомлення такої складової учнівства: робити те, що робив би Він у даній ситуації. Це означає любити і служити тоді, коли вона потрібна, а не лише тоді, коли це зручно.

ТРУДНОЦІ УЧНІВСТВА

“Коли ми обіцяємо наслідувати Спасителя, йти Його слідами і бути Його учнями, ми обіцяємо йти туди, куди веде цей божественний шлях. А шлях спасіння тим чи іншим чином завжди веде через Гефсиманію. Тож якщо Спаситель поставав перед такою несправедливістю і збентеженням, такими переслідуваннями, неправедністю і стражданнями, нам не слід очікувати, що й ми не постанемо перед деякими з них, якщо ми все ще хочемо називати себе Його істинними учнями й вірними послідовниками”.

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Lessons from Liberty Jail,” *Ensign*, Sept. 2009, 31.

“Учнівство не є пасивним,—каже вона. Воно не завжди є легким. Час, енергія і засоби, які ми жертвуємо, щиро і з любов’ю служачи іншим, допомагають нам стати ближчими до Спасителя”. І, додає вона, її підбадьорює знання про те, що Господь не просить нас ні бігти швидше, ніж нам під силу (див. Мосія 4:27), ні робити те, що ми не можемо зробити без Його допомоги.

Знання цих принципів допомагає сестрі Лажчук поститися за членів сім’ї, хоча в минулому піст завжди був її слабким місцем. Це знання завжди її мотивувало до змін на більш загальному рівні.

“Я хочу бути ініціатором служіння, а не просто чекати, коли будуть передавати список для бажаючих на нього записатися,—розповідає вона.— Я хочу бути кращою візитною сестрою. Я хочу шукати способів того, як можу служити поза Церквою у своїй громаді. Я хочу, щоб моя перша думка була такою: “Що я можу для них зробити?” або “Що їм потрібно?”, а не “Чи є у мене час?” чи “Як це на мене вплине?”

“Нам потрібен Спаситель,—каже вона на закінчення,—але і ми потрібні Спасителю. Ми потрібні Йому, щоб допомагати і надихати одне одного”.

Франсіско Самуель Кабрера Перес з Чіуауа, Мексика, каже, що не вважає себе поганою людиною; він намагався дотримуватися заповідей і виконувати обов’язки перед сім’єю та ближніми з того часу, як охрестився у 16 років. Але експеримент з вивчення життя Спасителя допоміг йому перенести акцент у розумінні учнівства з теорії на практику.

Вивчаючи Євангелію від Івана 6:27–63, проповідь, де Спаситель називає Себе Хлібом життя, брат Кабрера помітив у собі тенденцію, яка притаманна багатьом: у першу чергу думати про особисті зручності.

“Я завжди знаходжу одну або й більше “причин”—відмовок, щоб відкласти виконання обов’язків”,—розповідає він. За його словами, такі думки, як “пізніше”, або “завтра”, або “немає куди поспішати” приходять у голову і “кружляють, як яструби, уповільнюючи мій сімейний, економічний, соціальний, а понад усе, вічний розвиток”.

Брат Кабрера каже, що коли ми наслідуємо Спасителя, виконуючи лише те, що нам подобається, ми є “майже послідовниками”, а не справжніми послідовниками. Читаючи про зобов’язання Спасителя підкоритися волі Батька, брат Кабрера зміцнився у своєму зобов’язанні робити це, і він краще почав розуміти, як прийняття причастя кожного тижня допомагає йому скинути “оболонку тілесної людини” (Мосія 3:19).

“Я підкоряюся впливові Святого Духа і дозволяю силі Спокути перетворити мене на святого,—каже брат Кабрера.— Щоб це сталося, мені потрібно розвивати якості Христа: стати як дитина, смиренним, лагідним, покірним, терпеливим, бажаючи підкорятися волі Господа” (див. Мосія 3:19).

Коли брат Кабрера здійснив задумане і скинув оболонку тілесної людини, то побачив, що зросла його любов до Небесного Батька й Ісуса Христа, до сім’ї, провідників та інших людей, з якими він спілкувався. Він помітив, що почав краще працювати. І понад усе, він побачив, що йому подобається—і вже не викликає негативних почуттів—робити те, що сприяє розбудові царства Божого.

“Раніше я дивився на учнівство Спасителя, як на тягар, а тепер я бачу, що Його ярмо любе, а тягар—легкий (див. Матвій 11:30),—каже брат Кабрера.— У цьому й полягає великий план щастя: йти за Ісусом Христом і мати радість з ним зараз та у вічностях”.

*Бути учнем Ісуса Христа—
це не просто час від час
робити щось хороше. Це—
стиль життя.*

Бути послідовником в усьому

15-річна Шіома Н. з Нігерії вивчала Євангелію від Івана 7 і 3 Нефій 14, розвиваючи бажання бути більш слухняною. Вона признається, що важко “робити те, що мені не подобається робити—особливо прибирати на кухні, коли я стомлена”. Але вона також має бажання “любити людей навколо себе”, а послух, як вона зрозуміла, є одним зі способів виявляти таку любов (див. Іван 14:15).

Коли Шіома вивчала вчення Спасителя про послух і читала про Його покірливість волі Небесного Батька, вона зрозуміла, що оскільки Небесний Батько та Ісус Христос знали, що ми будемо грішити і сходити з путі, вони дали нам заповіді, які допомагатимуть залишатися на прямій і вузькій дорозі. Вона також дізналася, що без послуху ми не можемо увійти в царство Боже.

“Я зрозуміла, що жоден з нас не є досконалим, але завдяки послуху ми всі наближаємося до досконалості,—каже вона.— І я зрозуміла, що ми повинні бути слухняними, аби Небесний Батько міг нас благословити”.

Вона знайшла можливість виявляти послух у школі, коли її попросили підмести класну кімнату, хоча була не її черга.

“Я смиренно послухалася, оскільки почувала, як Святий Дух казав мені послухатися і підмести клас. Мої однокласники були здивовані, так само, як і вчитель. Завдяки цьому випадку люди тепер знають, що я слухняна і смиренна дівчина. Увесь той тиждень я відчувала радість, бо була слухняною”.

Мішель Кілменн Хансен виросла в Гренландії, а зараз живе у Данії. Вона каже, що культурі обох цих країн “притаманні вияв доброти і бажання допомагати”. У багатьох аспектах, за її словами, ті країни, де вона

жила, полегшували завдання жити за заповідями Христа.

Хоча з іншого боку, вона розповідає, як нелегко пояснювати людям, що бути учнем Ісуса Христа —це не просто час від часу робити щось хороше. Це—зміна способу життя. Вона розповідає, що її одноліткам, у тому числі й двом сусідкам по кімнаті, які не є членами Церкви, важко зрозуміти такий стиль життя, який включає “усі ті години, проведені в церкві”, відвідування храму, вивчення Писань і щомісячний піст. Бути послідовником Христа стає ще важче, коли вона стикається з негативом у засобах масової інформації, грубою мовою або іншими неприємним впливом, що йде ззовні. “Беручи до уваги весь той вплив,— каже вона,— важко пам’ятати, що я дійсно послідовниця Ісуса Христа”.

Сестра Хансен визнає, що важко бути молодим дорослим у світі, де норми моралі постійно сповзають вниз. У деяких випадках різниця між хорошим і поганим є чіткою. У інших—це не так. Але, за її словами, хоча ситуації, в які вона потрапляє, іноді складні, Писання є легкими.

“Важче бути послідовником Ісуса Христа, якщо ти Його не знаєш,— каже сестра Хансен.— Писання є засобом, що допомагає нам пізнати Його. Кожного разу, коли я не знала, як діяти, я автоматично зверталася до того, що вивчала кожного ранку й вечора,— каже вона.— Вивчення [Спасителевого] життя і Його вчення допомогли мені краще зрозуміти, що Він робив те, що робив, керуючись любов’ю до кожного з нас.

Один член Церкви сказав: “Ми можемо знаходити нові шляхи того, як бути такими, як Спаситель, щоразу коли вивчаємо Його життя. А потім ми продовжуємо навчатися цьому, наслідуючи Його приклад”.

Коли я більше про Нього дізнавалася, то розуміла, що бути послідовником Ісуса Христа означає знати, ким Він є. І це допомагало мені діяти так, як Він навчав. Учні́вство означає знати [і вибирати] те, що зробив би Ісус у будь-якій ситуації. Отже, важливо часто досліджувати Його вчення”.

Бути послідовником в усіх місцях

Стейсі Уайт, мати чотирьох дітей з Індіани, США, шукала можливості допомагати сусідам, знайомим або навіть незнайомим людям під час тижня, коли вона вивчала Матвій 25:35–40, де Спаситель навчає, що служачи “найменш[им]”, ми насправді служимо Йому (вірш 40).

“Оскільки я дуже зайнята мама, яка залишається вдома з чотирма дітьми, я іноді занепадаю духом, що не можу служити так часто, як мені хотілося б,—розповідає сестра Уайт.— Я така зайнята, дбаючи про потреби своєї сім’ї, що в мене залишається мало часу на ще щось”.

Сестра Уайт зазначила, що коли продовжувала вивчати цей уривок з Писань, звертатися до перехресних послань і розмірковувати, молячись про можливість служити, “здавалося, що тиждень був більш напруженим, ніж звичайно буває, коли виконуєш обов’язки матері”. Це зовсім не те, на що вона сподівалася.

“Треба було допомагати з виконанням шкільних завдань, прибирати більше, ніж завжди, втихомирювати сварки між дітьми,

а також розгрібати гори прання, які, як здавалося, самі звідкілясь виростають. Складалося враження, що список справ ніколи не буде вичерпано. Я вже думала, що на молитви, в яких я просила вільного часу, аби допомогти комусь ще окрім чоловіка і дітей, не надходить відповідь”.

Але потім, десь посередині тижня, сестра Уайт почала розуміти: лише тому, що вона не мала можливості служити поза домом, не означає, що Господь не відповідав на її молитви і це не означало, що вона не здійснює корисного служіння.

“Господь *дійсно* відповів на мою молитву, відкриваючи ті можливості в сім’ї,—розповідає вона.— Іноді я відчувала, що служіння в сім’ї це те, що не береться до уваги, що аби служіння було служінням, воно має здійснюватися поза домом, виконуватися для когось іншого, а не для членів сім’ї. Але, отримавши нове розуміння, я застинала ліжка, прала, відвозила дітей і виконувала всі щоденні обов’язки матері з більшою радістю. Мої завдання вже не здавалися такими приземленими, і я розуміла, що впливаю на свою сім’ю”.

Для Діми Іванова з Владивостока, Росія, запрошення взяти участь в “експерименті з учнівства” надійшло у неспокійний час. Брат Іванов щойно залишив роботу, щоб розпочати власний бізнес, і оскільки йому треба було багато займатися питаннями, пов’язаними з роботою, він не знав, чи не буде йому важко в першу чергу

утримувати свої думки на пріоритеті учнівства.

Однак він погодився взяти участь і, оскільки учнівство означало для нього “слухатися і виконувати пораду вчителя”, він ретельно вивчав Проповідь на горі, що міститься в Євангелії від Матвія 5 і 3 Нефії 12.

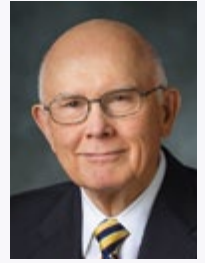
За словами брата Іванова, найголовніше, що він виявив під час вивчення характерних особливостей тієї проповіді—це свої слабкості. Але знаючи про обіцяння Спасителя перетворити слабкості на силу для тих, хто упокорить себе (див. Етер 12:27), брат Іванов звернувся до Нього, шукаючи можливості зростати.

“Я відчував Спасителя ближче,—каже брат Іванов.— Я зрозумів, що Він—найвеличніший Учитель, і я навчився тому, як стати більш схожим на Нього. Коли я вивчав природу учнівства, то дізнався, що кожного разу, вивчаючи Його життя, ми можемо знаходити нові шляхи того, як бути такими, як Спаситель. А тоді ми продовжуємо навчатися, наслідуючи Його приклад. Ми маємо застосовувати те, чого навчилися”.

Він сказав, що за той тиждень його розуміння учнівства змінилося. “Іти за Спасителем—це не просто вивчати євангельські принципи чи виконувати Його заповіді,—пояснює він.— Де б ми не були і що б не робили, ми можемо мати “реальне бажання наслідувати Його приклад і мати намір стати, як Він”. ■

Мелісса Меррілл живе в Айдахо, США.

Як врівноважити ІСТИНУ І ТОЛЕРАНТНІСТЬ

Існування і природа істини є одним з фундаментальних питань смертного життя. Ісус сказав римському правителю Пилату, що Він прийшов у світ, щоб “засвідчити правду”. Той невіруючий відповів: “Що є правда?” (Іван 18:37–38). Ще раніше Спаситель проголосив: “Я—дорога, і правда, і життя” (Іван 14:6). У сучасному одкровенні Він проголосив: “Істина—це знання про все суще як воно є, і як воно було, і як воно буде” (УЗ 93:24).

Ми віримо в *абсолютну істину*, зокрема, в існування Бога і те, що Його заповідями визначається, що є правильним, а що—неправильним. Ми знаємо, що існування Бога та існування абсолютної істини є основою життя на цій землі, незалежно від того, вірять у них чи ні. Ми також знаємо, що існує зло і що деякі речі є недвозначно, серйозно і вічно неправильними.

Толерантність до поведінки подібна до монети, яка має дві сторони. Толерантність, або повага, знаходиться на одній стороні монети, але істина завжди на іншій.

Шокуючі повідомлення про великомасштабні крадіжки та брехню у цивілізованих суспільствах вказують на існування морального вакууму, в якому багато хто не задумується, що є правильним, а що хибним. Поширені заворушення, грабежі та шахраювання змушують багатьох замислитися, а чи не втрачаємо ми моральну

основу, яку країни Заходу отримали від свого юдейсько-християнського спадку¹.

Це правильно—непокоїтися щодо нашої моральної основи. Ми живемо у світі, де все більше й більше впливових людей навчають і діють, виходячи з переконання, що не існує чогось абсолютно правильного чи неправильного, що всі повноваження і правила поведінки вигадані людьми і можуть бути важливішими за заповіді Бога. Багато людей ставить під сумнів навіть саме існування Бога.

Така філософія морального релятивізму, яка стверджує, що кожна людина вільна обирати для себе, що є правильним, а що—хибним, стає неофіційним кредо багатьох людей в Сполучених Штатах та інших країнах Заходу. У небачених масштабах

злі вчинки, які раніше обмежували і приховували немов нарив, зараз легалізовані та виставлені напоказ, як знамено. Переконані цією філософією, багато хто з підростаючого покоління вдалися до егоїстичних задовольень, порнографії, нечесності, брудної мови, нескромного одягу, язичницького розписування та проколювання частин тіла та руйнівної сексуальної всюдозволеності.

Багато релігійних провідників навчають про існування Бога як Найвищого Законодавця, Який визначає деякі форми поведінки як абсолютно правильні та вірні, а інші—як абсолютно неправильні та хибні². Біблійні пророки і пророки з Книги Мормона бачили наперед цей час, коли люди “більше люблять розкоші, аніж люблять Бога” (2 Тимофію 3:4) і, фактично, коли люди зрідкаються Бога (див. Юди 1:4; 2 Нефій 28:5; Мороній 7:17; УЗ 29:22).

Ми повинні відстоювати істину навіть тоді, коли виявляємо толерантність і повагу до вірувань та ідей, що відрізняються від наших, і до людей, які мають ці вірування та ідеї.

За цих неспокійних обставин перед нами, хто вірить в Бога і, відповідно, в істину про абсолютно правильне і неправильне, постає виклик жити у безбожному і дедалі аморальнішому світі. За цих обставин усі ми, і особливо ви—підростаюче покоління—маємо обов'язок підвестися і голосно промовляти, аби підтвердити, що Бог існує і що є абсолютні істини, визначені Його заповідями.

Багато вчителів у школах, коледжах та університетах навчають і практикують відносну мораль. Цим формується ставлення багатьох молодих людей, які стають замість них вчителями наших дітей і тими, хто формує громадську думку через ЗМІ та популярні розваги. Ця

філософія морального релятивізму заперечує першооснови, які мільйони віруючих християн, юдеїв та мусульман вважають фундаментальними, і це заперечування створює для всіх нас серйозні проблеми. Запитання: Як ставитися до цього віруючим? спрямовує мене до другої теми мого виступу—толерантності.

Толерантність визначається як дружнє і шанобливе ставлення до незнайомих поглядів та практик або осіб, які мають такі погляди чи живуть за ними. Оскільки завдяки сучасним засобам пересування і зв'язку ми стали значно ближчими до різних людей та ідей, ми маємо більшу потребу в толерантності.

Така велика різноманітність водночас збагачує наше життя і ускладнює його. Ми багато отримуємо завдяки спілкуванню з людьми різних національностей, які нагадують нам про чудове розмаїття дітей Бога. Але розмаїття культур і цінностей також змушує нас визначати, що можна приймати як таке, що відповідає нашій євангельській культурі та цінностям, а що ні. У цьому аспекті відмінність збільшує потенційну можливість виникнення конфлікту і вимагає від нас більш вдумливого ставлення до природи толерантності. Що ж таке толерантність, і коли її слід виявляти, а коли ні?

Ці питання більш складні для тих, хто стверджує існування Бога і абсолютної істини, ніж для тих, хто вірить у моральний релятивізм. Чим слабша у людини віра в Бога та чим менше в неї моральних абсолютів, тим менше у неї буде ситуацій, коли їй доведеться виявляти толерантне ставлення до ідей чи практик інших людей. Наприклад: в атеїста немає потреби вирішувати, до яких видів брудної мови чи богохульства можна ставитися толерантно або в яких випадках та яким видам слід протидіяти. Ті, хто не вірять в Бога або в абсолютну істину у сфері моральних питань, можуть вважати себе найтолерантнішими з людей. Для них майже все є прийнятним. За цієї системи поглядів можна толерантно ставитися майже до будь-якої поведінки та майже будь-яких людей. На жаль, декому з тих, хто вірить у моральний релятивізм, дещо складно ставитися толерантно до тих, хто наголошує на існуванні Бога, Якого слід поважати, та певних моральних абсолютів, яких слід дотримуватися.

Три абсолютні істини

Що толерантність означає для нас та інших віруючих, і в чому полягають особливі виклики, коли йдеться

Оскільки послідовникам Ісуса Христа заповідано бути розчиною, ми повинні прагнути толерантного ставлення тих людей, які ненавидять нас за те, що ми не від світу.

про виявлення толерантності? Я почну з трьох абсолютних істин. Я висловлюю їх, як апостол Господа Ісуса Христа, але вірю, що більшість з цих ідей є спільними для всіх віруючих.

Перша, усі люди—під Богом і є братами та сестрами, яких в їхніх різних релігіях навчають любити одне одного і чинити добро одне одному. Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) висловив цю думку від імені святих останніх днів: “Кожен з нас [з різних релігійних конфесій] вірить у батьківство Бога, хоча ми можемо різнитися у наших поглядах на те, яким Він є. Кожен з нас є частиною великою сім’ї, людства, синами й дочками Бога, а отже, братами і сестрами. Ми повинні старанніше працювати над розбудовою взаємоповаги, терпеливого ставлення, бути толерантними одне до одного незалежно від того, які вчення та філософії ми можемо відстоювати”³.

Зверніть увагу на те, що Президент Хінклі говорив про взаємоповагу, *а також* про толерантність. Жити разом і виявляти взаємоповагу до відмінностей одне одного дуже нелегко в сучасному світі. Однак—і тут я висловлю *другу* абсолютну істину—жити так, незважаючи на відмінності, це саме те, що за вченнями евангелії Ісуса Христа, ми повинні робити.

Ісус навчав, що царство Боже подібне до розчини (див. Матвій 13:33). Розчина, або—закваска, непомітна у більшій масі [тіста], доки все воно не закваситься, тобто підніметься під її дією. Наш Спаситель також навчав, що Його послідовники зазнають страждань у світі (див. Іван

16:33), що їхня кількість і їхні володіння будуть невеликими (див. 1 Нефій 14:12), і що їх ненавидітимуть через те, що вони не від світу (див. Іван 17:14). Але в цьому полягає наша роль. Нас покликано жити з іншими дітьми Бога, які не поділяють нашої віри чи наших цінностей і які не взяли на себе звітних зобов’язань, як це зробили ми. Ми маємо бути у світі, але не *від* світу.

Оскільки послідовникам Ісуса Христа заповідано бути розчиною, ми повинні прагнути толерантного ставлення тих людей, які ненавидять нас за те, що ми не від світу. Для цього нам іноді слід оспорювати закони, які порушують нашу свободу жити за нашою вірою, і робити це, спираючись на наше конституційне право щодо свободи релігії. Великим занепокоєнням є “здатність людей усіх релігій розвивати свої стосунки з Богом і одне з одним без втручання уряду”⁴. Ось чому нам потрібне розуміння і підтримка, коли ми повинні відстоювати релігійну свободу.

Ми також повинні виявляти толерантність і повагу до інших. Як навчав апостол Павло, християни повинні “пильну[вати] про мир” (Римлянам 14:19) та якомога ретельніше “жи[ти] в мирі зо всіма людьми” (Римлянам 12:18). Тобто нам слід бути уважними, щоб шанобливо ставитися до того доброго, що ми маємо бачити в усіх людях і багатьох поглядах і практиках, які відрізняються від наших. Як сказано у Книзі Мормона:

“Все, що є добрим, походить від Бога; ...

...ось чому все, що запрошує і принадує творити добро, і любити Бога, і служити Йому, надихнуто Богом.

Ось чому зверніть увагу ... і не вважайте, нібито ... те, що є добрим і від Бога, є від диявола” (Мороній 7:12–14).

Такий підхід до відмінностей сприятиме толерантності, а також шанобливому ставленню до нас.

Наша толерантність і повага до інших та їхніх вірувань не означає, що ми маємо полишати нашу відданість усвідомленим нами істинам і укладеним нами завітам. Це *третья* абсолютна істина. Ми є бійцями на війні між істиною і помилкою. Не існує нейтральної території. Ми повинні відстоювати істину навіть тоді, коли виявляємо толерантність і повагу до вірувань та ідей, що відрізняються від наших, і до людей, які мають ці вірування та ідеї.

Толерантне сприйняття поведінки

Хоча ми повинні виявляти толерантність та повагу до інших, та їхніх вірувань, у тому числі їхнього права пояснювати і захищати свої позиції, від нас не вимагається поважати неправильну *поведінку* і толерантно ставитися до неї. Наш обов'язок перед істиною вимагає від нас прагнути допомоги, щоб звільнитися від деяких форм неправильної поведінки. Це легко можна побачити на прикладі екстремальних форм поведінки, які більшість віруючих і невіруючих визнають неправильними чи неприйнятними.

Щодо менш екстремальних форм поведінки, коли навіть віруючі мають різні погляди на те, що є правильним, а що неправильним, тоді набагато важче визначити природу неправильного і межі толерантного ставлення. Наприклад, одна вдумлива жінка—свята останніх днів—написала мені про своє занепокоєння через те, що у світі “визначення слова “толерантність” усе частіше вживається у контексті терпимості до злочестивого способу життя”. Вона запитувала, яке визначення слову *толерантність* дав би Господь⁵.

Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Двадцятиох Апостолів, сказав: “Слово *толерантність* не існує відокремлено. Щоб бути чесною, толерантність потрібно виявляти й отримувати зворотну реакцію. ... Толерантності часто вимагають, але її рідко виявляють у відповідь. Остерігайтеся слова *толерантність*. Це дуже хитка чеснота”⁶.

Це натхненне застереження нагадує нам, що для людей, які вірять в абсолютну істину, толерантність до поведінки подібна до монети, яка має дві сторони.

Як навчав апостол Павло, християни повинні “пильну[вати] про мир” та якомога ретельніше “жи[ти] в мирі зо всіма людьми”.

Толерантність, або повага, знаходиться на одній стороні монети, але істина завжди на іншій. Ви не можете володіти монетою толерантності чи користуватися нею без розуміння того, що існують дві сторони.

Наш Спаситель застосовував цей принцип. Коли до Нього привели жінку, схоплену в перелюбі, Ісус промовив втішні слова, виявивши толерантність: “Не засуджую і Я тебе”. Потім, кажучи їй іти, Він промовив до неї як заповідь слова істини: “Иди собі, але більш не гріши” (Іван 8:11). Цей приклад має напучити і зміцнити усіх нас, бо він є взірцем вияву толерантності й істини: доброти у спілкуванні, але твердості в істині.

Ще одна вдумлива свята останніх днів написала: “Я часто чула, як ім'я Господа прикликають надаремно, і в мене також є знайомі, які розповідають мені, що вони живуть зі своїми бойфрендами. Я відкрила для себе, що дотримання святості Суботнього дня сприймається майже як щось старомодне. Як мені дотримуватися свого завіту бути свідком і не образити цих людей?”⁷

Я починаю з нашої особистої поведінки. У застосуванні іноді несумісних вимог істини і толерантності до цих трьох форм поведінки—богохульства, співжиття і порушення Суботнього дня—та багатьох інших, нам не слід бути толерантними до самих себе. Ми повинні керуватися вимогами істини. Ми повинні ретельно дотримуватися заповідей та наших завітів, каятися та ставати кращими, коли припускаємось помилок.

Президент Томас С. Монсон учив: “Тріх у наш час часто прикривається маскою толерантності. Не дозволяйте себе обманути. За тим фасадом криється душевне страждання, пригнічення й біль. ... Якщо ваші так звані друзі вмовляють вас зробити щось таке, що, як ви знаєте, є неправильним—*ви* будьте тією людиною, яка стоятиме за правду, навіть якщо доведеться робити це наодинці”⁸.

Те саме стосується ваших дітей або інших, кого ми маємо обов’язок навчати. Основним є наш обов’язок перед істиною. Звичайно, навчання приносить плоди лише через застосування свободи волі іншими людьми, тому наше навчання має завжди проводитися з любов’ю, терпінням та переконанням.

А зараз я перейду до зобов’язань щодо істини та толерантності в наших особистих стосунках зі знайомими, які промовляють богохульства у нашій присутності, живуть із партнером, не уклавши шлюб, або не дотримуються належним чином святості Суботнього дня.

Наше зобов’язання бути толерантними означає, що жодна з цих форм поведінки—або інших, які ми вважаємо відхиленнями від істини,—ніколи не повинна змушувати нас реагувати зі словами ненависті чи коїти недоброчинні вчинки. Але наше зобов’язання перед істиною має власний набір вимог і власний набір благословень. Коли ми “говор[имо] кожен правду до свого ближнього” і “правдомовні в любові” (Ефесянам 4:15), ми діємо як слуги Господа Ісуса Христа, виконуючи Його роботу. Ангели стоятимуть із нами, і Він пошле Свого Святого Духа, щоб скеровувати нас.

У таких делікатних питаннях ми повинні спершу замислитися над тим, чи варто нам говорити своїм знайомим про те, що, як ми знаємо, є правдою стосовно їхньої поведінки і, якщо так, то яким способом це зробити. У більшості випадків це рішення може залежати від того, наскільки безпосередньо воно вплине на нас.

Богохульство, яке ми регулярно чуємо у нашій присутності, є належним приводом, щоб повідомити про той факт, що це ображає нас. Богохульство, яке промовляють невірні не в нашій присутності, скоріш за все не буде для нас приводом для конфронтації з ними.

Як нам відомо, співжиття без укладання шлюбу є тяжким гріхом, який святі останніх днів не повинні коїти за жодних обставин. Коли до такої поведінки вдаються наші знайомі, вона може бути приватною або такою, на яку нас просять заплющити очі, яку просять

спонсорувати чи сприяти їй. У балансі між істиною і толерантністю перевагу можна віддати толерантності, якщо така поведінка не стосується особисто нас. Якщо ж це співжиття безпосередньо зачіпає нас, тоді ми маємо керуватися своїм обов’язком перед істиною. Наприклад: одна справа ігнорувати тяжкі гріхи, коли вони приватні, і зовсім інша справа, коли вас просять спонсорувати чи реально схвалювати їх, наприклад, дозволяючи, щоб вони коїлися у наших домівках.

Можливо нам слід пояснити наше вірування в те, що дотримання святості Суботнього дня, зокрема причащення, відновлює нас духовно і робить нас кращими людьми на весь тиждень. Тоді іншим віруючим ми можемо висловити вдячність за той факт, що ми поділяємо спільні погляди стосовно того, що є найважливішим: кожен з нас вірить у Бога та в існування абсолютної істини, хоча ми по-різному трактуємо ці основоположні

Хоча ми повинні виявляти толерантність та повагу до інших і їхніх вірувань, зокрема до їхньої конституційної свободи пояснювати і захищати свої позиції, від нас не вимагається поважати неправильну поведінку і толерантно ставитися до неї.

вчення. Крім того, нам слід пам’ятати Спасителеве вчення про те, що нам слід уникати суперечок (див. 3 Нефій 11:29–30) і що наш приклад і проповідання повинні бути “голосом попередження, кожного до свого ближнього, у м’якості й лагідності” (УЗ 38:41).

Роблячи все це, нам не слід засуджувати наших ближніх чи знайомих за кінцевий результат їхньої поведінки. Цей суд належить Господу, а не нам.

Приклад Спасителя має напучувати і зміцнювати всіх нас, бо Він є взірцем вияву толерантності й істини: доброти у спілкуванні, але твердості в істині.

Принципи, що застосовуються у публічній сфері

Коли віруючі починають діяти в публічній сфері, щоб намагатися вплинути на підготовку чи виконання законів, як цього вимагають їхні вірування, вони повинні застосовувати дещо інші принципи.

По-перше, вони повинні прагнути натхнення від Господа, щоб бути вибірковими й мудрими, вирішуючи, який істинний принцип вони намагаються підтримати через прийняття закону або виконавчий акт. Загалом їм слід утримуватися від прагнення закріпити в законі чи акті виконавчої влади положення, які б створювали сприятливі умови лише для віруючих, наприклад, таких, які б змушували до релігійного поклоніння, навіть якщо це лише мається на увазі. Віруючі можуть діяти сміливіше, коли прагнуть від уряду певних дій, що

слугуватимуть ширшим принципам, ніж просте сприяння дотриманню ними їхніх вірувань, наприклад, прийняття законів, що стосуються охорони здоров'я, безпеки і моралі.

Віруючі можуть і повинні прагнути законів, які захищатимуть релігійну свободу. Окрім наростання морального релятивізму у Сполучених Штатах та інших країнах спостерігається зниження загальної суспільної поваги до релігії, що не може не турбувати. Колись релігія була загальноприйнятною частиною американського життя, а зараз багато людей ставляться до неї з підозрою. Деякі впливові голоси навіть ставлять під сумнів той ступінь, до якого нашої конституції слід захищати вільну релігійну діяльність, зокрема, право жити за релігійними принципами і проповідувати їх.

Це надзвичайно важливе питання, навколо якого слід об'єднатися нам, хто вірить у Верховну Істоту, Яка встановила, що є абсолютно правильним чи неправильним у людській поведінці, щоб настійливо вимагати дотримання наших традиційно-шанованих конституційних прав жити за нашою релігією, здійснювати во-

левіявлення в громадських питаннях згідно з нашим сумлінням, та брати участь у виборах і дебатах у громадській сфері та в судових органах. Ми також повинні пліч-о-пліч з іншими віруючими відстоювати і зміцнювати свободу захищати наші релігійні вірування і жити за ними, якими б вони не були. Для цього ми повинні йти одним шляхом, щоб забезпечити свободу поклонятися у різні способи, коли в цьому є необхідність відповідно до різниці у наших віруваннях.

По-друге, коли віруючі прагнуть просувати свою позицію у публічній сфері, у своїх методах і захисті прав вони завжди мають бути толерантними до поглядів і точок зору інших людей, які не поділяють їхніх вірувань. Як віруючі, ми повинні завжди говорити з любов'ю і виявляти терпіння, розуміння і співчуття

до наших супротивників. Віруючим в Христа запові- дано любити свого ближнього (див. Лука 10:27) і про- щати (див. Матвій 18:21–35). Їм слід також пам'ятати вчення Спасителя про те, що ми маємо “благословляти тих, хто нас проклинає, творити добро тим, хто не- навидить нас, і молитися за тих, хто нас переслідує” (див. Матвій 5:44).

Ми також повинні пліч-о-пліч з ін- шими віруючими відстоювати і зміцнювати сво- боду захищати наші релігійні вірування і жити за ними.

По-третє, віруючим не слід боятися загальновідо- мого обвинувачення в тому, що вони намагаються вре- гулювати мораль в законодавчому порядку. Більшість сфер закону ґрунтуються на юдейсько-християнській моралі та існують століттями. Західна цивілізація осно- вана на моралі й не може існувати без неї. Джон Адамс, другий президент Сполучених Штатів, проголосив: “Наша конституція була створена лише для моральних і релігійних людей. Вона абсолютно не підходить для будь-якого іншого урядування”⁹.

По-четверте, віруючим не слід відступати від прагнення приймати закони, що підтримуватимуть громадські умови чи правила, які допомагають їм жити за вимогами своєї віри, де ці умови чи правила також є сприятливими для охорони здоров'я, безпеки чи моралі. Наприклад, хоча в основу багатьох кримі- нальних законів і деяких законів про сім'ю покладені релігійні вірування, такі закони мають багатомісячну історію прийнятного застосування в демократич- них суспільствах. Але там, де більшість людей є

віруючими, їм завжди слід бути чутливими до поглядів меншості.

На завершення скажу, що дух балансу істини і толе- рантності міститься у цих словах Президента Гордона Б. Хінклі: “Простягнімо руку тим людям з нашої гро- мади, які не належать до нашої віри. Будьмо гарними сусідами, добрими, щедрими та люб'язними. Берімо участь у корисних громадських справах. Можуть бути ситуації, коли підніматимуться серйозні питання моралі, з якими ми принципово не можемо погоджуватися. Але в таких випадках ми можемо чемно висловити незгоду, не виявляючи неприязні. Ми можемо визнати щирість тих людей, чий погляд для нас неприйнятні. Ми мо- жемо говорити про принципи, а не про особистості”¹⁰.

Вартовий на башті

У Біблії сказано, що одна з функцій пророка полягає в тому, щоб бути “вартовим” і попереджати Ізраїль (див. Єзекіїль 3:17; 33:7). В одкровенні Господь додав цю пораду для сучасного Сіону: “Поставте ... наглядача на башті”, який “побачить ворога, коли той ще далеко” і попередить, щоб врятувати “виноградник від рук зни- шувача” (див. УЗ 101:45, 54).

Я промовляю як один з тих вартових. Я запевняю вас, що моє послання є правдивим. Я проголошую, що знаю, що Бог живий! Я свідчу, що Ісус Христос є Сином Божим, розпіятим за гріхи світу, і що Він звертається до кожного з нас із запрошенням, над яким не владний час, отримати Його мир, навчаючись від Нього і йдучи Його шляхом (див. УЗ 19:23). ■

З виступу на духовному вечорі ЦСО, який відбувся 11 вересня 2011 року. Повний текст англійською шукайте на mormonnewsroom.org/article/truth-and-tolerance-elder-dallin-h-oaks.

ПОСИЛАННЯ

1. “Is US a Nation of Liars? Casey Anthony Isn't the Only One,” *The Christian Science Monitor*, July 19, 2011, 20; “Anarchy in the UK,” *The Economist*, Aug. 13, 2011, 144.
2. Див. наприклад, Joseph G. Donders, ed., *John Paul II: The Encyclicals in Everyday Language* (2005), 212–213; див. також Rabbi Harold Kushner, *Who Needs God* (2002), с. 78.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), с. 665.
4. Eric Rassbach, in William McGurn, “Religion and the Cult of Tolerance,” *Wall Street Journal*, Aug. 16, 2011, A11.
5. Лист Далліну Х. Оуксу від 14 травня 1998 року.
6. Бойд К. Пекер, “Be Not Afraid” (виступ в інституті релігії в Огдені, шт. Юта, 16 листопада 2008 р.), с. 5; див. також Брюс Д. Портер, “Defending the Family in a Troubled World,” *Ensign*, черв. 2011, 12–18.
7. Лист Далліну Х. Оуксу від 22 грудня 1987 р.
8. Томас С. Монсон, “Приклади праведності”, *Ліягона*, трав., 2008, с. 65.
9. У Charles Francis Adams, ed., *The Works of John Adams, Second President of the United States*, 10 vols. (1850–1856), 9:229.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), с. 131.

СПОКУСА ЗБРЕХАТИ

Каплиця, до якої я приходжу на богослужіння в Нігерії знаходиться поруч зі школою, директриса якої не хоче мати нічого спільного з Церквою. Якось ця директриса сказала одному вчителю, щоб він ніколи не повертався до цієї школи, як тільки дізналася, що він був святым останніх днів. Іншому членові Церкви, який хотів зустрітися з нею і розповісти про місію Церкви, було різко відмовлено.

Директриса поставила запитання, про яке я молився, щоб його не було: “До якої церкви ви належите?”

Я продаю медичне та лабораторне обладнання і часто приходжу в школи та лікарні для збуту товару. Якось після одного невдалого місяця у мене не було іншого вибору, як тільки прийти в ту школу. Я мав на меті продати свою продукцію і піти, сподіваючись, що директриса не дізнається про моє членство в Церкві. Однак Дух сказав мені, що вона *захоче* дізнатися про мою релігію.

Перемови з завідувачем науковим відділом школи пройшли добре, тож він повів мене до директриси, щоб здійснити платіж. Заповнивши чек, вона почала ставити запитання, щоб краще зі мною познайомитися. Коли вона розпитувала про особисте життя, мені стало незатишно. Потім вона поставила запитання, про яке я молився, щоб його не було: “До якої церкви ви належите?”

Я мав спокусу збрехати, взяти чек і піти, бо мені так необхідно було продати той товар. Але я відчув, що маю сказати їй правду. Зрештою, перші святі проходили через більші випробування віри, ніж те, що випало мені.

Знову набравшись сміливості, я поглянув їй прямо у вічі й сказав: “Я—член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”. А потім я склав своє свідчення. На мій подив, вона усміхнулася, сказала, що ми всі поклоняємося одному Богові й вручила чек.

Коли я пішов, мені пригадався такий вірш з Писань: “Тож було це великим випробуванням для тих, хто стояв міцно у своїй вірі; проте вони були стійкими і непохитними у виконанні заповідей Бога, і вони зносили з терпінням переслідування, яке звалилося на них” (Алма 1:25).

Я був щасливий, що не засмутив Небесного Батька або себе. Завдяки тому випадку я взяв зобов'язання завжди бути хорошим торговим представником. Але більш важливо те, що я взяв на себе зобов'язання завжди бути хорошим представником евангелії Ісуса Христа. ■

Адерогба Адеремні, Нігерія

НАШ ПРОДУКТОВИЙ ЗАПАС СТАВ БЛАГОСЛОВЕННЯМ

Разом зі своєю дружиною Брітні ми почали створювати продуктовий запас на початку нашого подружнього життя. У перші місяці після весілля, йдучи за продуктами, ми кожного разу купували й такі, які можуть довго зберігатися. Потроху купуючи кожного разу, ми накопичили достатньо великий запас продуктів. Ми не знали, коли доведеться ним скористатися, але знали, що це важливо.

Через рік після одруження ми переїхали у інший кінець країни, щоб закінчити освіту, і перевезли з собою продуктовий запас. У нас були великі фінансові труднощі. Ми витратили всі заощадження, щоб заплатити за житло, а Брітні не отримувала ніякого доходу як студент-викладач. З моєї стипендії ми сплачували рахунки, але після цього майже нічого не залишалося.

Другої ночі в нашому новому домі наше фінансове становище погіршилося ще більше. Брітні прокинулася від сильного болю в животі, і коли через кілька годин біль не вгамувався, ми поїхали до лікарні. Того ж дня їй видалили апендицит.

Коли вона одужала, ми сіли разом, щоб скласти бюджет. Підраховавши, скільки нам потрібно буде сплатити по рахунках упродовж наступних чотирьох місяців, у тому числі й за непередбачену операцію, ми зрозуміли, що зможемо прожити, не беручи в борг. Щоб цього досягнути, ми могли витратити кожного місяця на продукти не більше 25 доларів. Це становило приблизно

четверту частину того, що ми зазвичай витрачали.

Запас продуктів, який ми накопичили за попередній рік, виявився безцінним. Його було достатньо, щоб задовольнити наші основні потреби упродовж чотирьох місяців, і ми витрачали заплановані 25 доларів на молоко та інші продукти, які не підлягають тривалому зберіганню. Ми не їли делікатесів, але й не ходили голодні.

Оскільки ми жили ощадливо і охоче служили іншим, то отримали додаткові благословення. Один

Господь благословляв нас, коли ми готували запас продуктів, платили десятину й охоче служили.

знайомий студент здобув ступінь і попросив нас допомогти йому переїхати з його сім'єю. Коли ми допомагали, він запитав, чи не хочемо ми взяти продукти, що залишалися в морозильній камері. Завдяки його доброті ми отримали м'ясо, яке доповнило наш продуктовий запас.

Господь благословляв нас, коли ми готували запас продуктів, платили десятину й охоче служили. Ми прожили всі ті місяці, не беручи в борг. Після того семестру моя дружина знайшла роботу і ми могли витрачати більше грошей на продукти. Ми знову накопичили запас продуктів, і ми продовжуємо отримувати благословення, бо виконуємо Господні заповіді. ■ Брюс Річардс, шт. Іллінойс, США

МИ СТАЛИ СВОЇМИ

Ми переїхали з великого міста, де жило багато святих останніх днів, до містечка з населенням у 5000 чоловік у віддаленій сільській місцевості далеко на півдні Сполучених Штатів, де ми прожили більше 7 років. Коли в перший же день нашого там перебування я виходила з місцевого господарчого магазину, хлопчик-підліток, який був продавцем, сказав: “Доброго дня, пані Грант”.

Я запитала: “Звідки ти знаєш мое ім’я?”

Він відповів: “Ваша сім’я—єдині нові люди в місті”.

Наш будинок знаходився навпроти протестантської церкви, а через квартал знаходилася ще одна. Але до найближчого дому зборів святих останніх днів треба було добиратися 45 хвилин. Кожної неділі, а також пару разів на тиждень ми їздили до нашого дому зборів. Упродовж тих 7 років мій чоловік служив у єпископаті, а я—президентом Початкового товариства, а потім Товариства молодих жінок.

Ми знали, що громадське життя в маленьких містах пульсує при церквах. Ми знали, щоб у місті нас прийняли, нам необхідно до нього долучитися. Троє наших молодших дітей невдовзі подружилися з дітьми в приході, але ми також хотіли, щоб вони відчували себе “своїми” серед сусідів. Ми заохочували дітей протягом тижня брати участь у заходах, що організовувалися місцевими церквами, у тому числі сімейних вечерях по середах, що проводилися в одній церкві.

Ми записали сина і своїх дівчаток до місцевих молодіжних програм. Наші діти також відвідували літні Біблійні школи в обох сусідніх церквах. Наші дівчатка співали в місцевому молодіжному хорі, а одна дочка навіть була солісткою. Наш син був членом молодіжної групи в одній з церков.

Часто бувало так, що приїжджі священнослужителі у своїх

проповідях висловлювалися проти мормонів, але наші сусіди знали, що ми не маємо нічого спільного з тими людьми, проти кого проповідники їх застерігали.

Кожного літа регіональні церкви однієї з протестантських течій спонсорували молодіжний табір на острові Сент-Саймонс, шт. Джорджія. Після одного такого табору священнослужитель сказав з кафедри: “Єдиним представником молоді, хто поїхав до табору цього літа, була

Ми знали, що громадське життя в маленьких містах пульсує при церквах. Ми знали, щоб у місті нас прийняли, нам необхідно до нього долучитися.

наша чудова маленька мормонська дівчинка Келлі Грант”.

Наші сусіди-протестанти прийняли нас, бо ми прийняли їх. Нам ніколи не доводилося поступатися своїми нормами або принципами.

Поки діти підросали, з ними зростали їхні свідчення про відновлену Церкву. Те, що вони дізналися, вивчаючи Біблійні історії в інших церквах, допомогло їм легше співставляти Біблію та Книгу Мормона. Крім того, вони бачили, наскільки важливою є роль священства в нашій Церкві, і вони могли відчувати різницю.

Коли діти наближалися до віку, що дозволяв їм ходити на побачення, компанія, на яку працював мій чоловік, перевела його до Атланти, шт. Джорджія. Я плакала, коли ми підписували документи про продаж будинку. Наш юрист обняв мене і ніжно сказав: “Тепер уже ніхто не скаже, що тут не жили мормони”.

Протестантський досвід, отриманий нашими дітьми в тому маленькому містечку, навчив їх толерантності, терпінню і розумінню. Вони знайшли спільну мову з людьми інших вірувань, що допомогло їм бути посланцями Церкви. І вони навчилися цінувати Святий Дух, священство і велику любов, яку Спаситель має до всіх нас.

Ми нікого не на вернули до Церкви за ті сім років, але посіяли зерна. Ми маємо благословення сьогодні завдяки тому, що люди в тому маленькому містечку увійшли в наше життя. Я сподіваюся, що і вони мають благословення завдяки тому, що ми увійшли в їхнє життя. ■
Ненсі Грант, шт. Джорджія, США

ЧИ ПОШИРЮВАЛИСЯ НА МЕНЕ НАСТАНОВИ?

Мені завжди було легко вибирати скромний одяг. Я виросла в сім’ї, де норми були високими, а коли я уклала храмовий шлюб, мій храмовий одяг нагадував мені про необхідність одягатися скромно.

Однак придбання купального костюма виявилось для мене випробуванням. Оскільки він носить без храмового одягу, я піймала себе на думці, що хочу носити купальники, в яких мені було б соромно з’явитися перед знайомими.

Ми з чоловіком запланували поїхати в круїз лише удвох. Я подумала, що саме під час круїзу й одягну такий купальник. Там не буде нікого із знайомих, тож у мене не буде почуття вини. Ніхто не знатиме, що я свята останніх днів, а решта жінок на кораблі найвірогідніше будуть одягнені, як і я.

Оскільки я вже була у шлюбі, то не було реальної причини одягати скромний купальник, принаймні я так думала. Настанови щодо скромності стосувалися лише підлітків, чи не так? Але щось у глибині душі

не давало мені спокою. Я уклала храмовий шлюб. Я досягнула своєї мети залишатися гідною і знайти гідного чоловіка. І я хотіла й надалі вибирати правду.

Я вирішила проглянути розділ “Одяг і зовнішність” у брошурі *Заради зміцнення молоді*. Я вже давненько не відкривала брошуру, тож мені впали у вічі слова: “Своїм одягом і зовнішністю ви можете показати Господу, що знаєте, яким цінним є ваше тіло. Ви можете показати, що є учнями Ісуса Христа і любите Його” ([2011], с. 14).

Ті слова зазвучали відлунням у моїй голові. Чи була я учнем Ісуса Христа? Чи хотіла я бути вірною *завжди* і в *усіх* місцях (див. Мосія 18:9)?

З того часу я вирішила, що хоча мені й під 30, я повинна дотримуватися принципів, які засвоїла в юності. Ті принципи безсумнівно так само стосуються й мене. Я хочу бути гарним прикладом для своїх дітей. Я хочу, аби вони знали, що я є учнем Ісуса Христа. ■
Джулі Летнер, шт. Аризона, США

Оскільки я вже була у шлюбі, то не було реальної причини одягати скромний купальник, принаймні я так думала.

Норми НА ВСІ ЧАСИ

Лорі Фуллер

*П'ятеро представників
дорослої молоді
розповідають про
те, як приклади
слухняності, що
містяться в Книзі
Мормона, скеровували
їх у виборі між
правильним і
неправильним.*

Як тільки ми починаємо вивчати євангелію, нас навчають розрізняти між правильним і неправильним. Ми дізнаємося, що вибір має наслідки, що послух приносить благословення і що правильний вибір наближає нас до Бога. У підлітковому віці ми отримуємо брошуру *Заради зміцнення молоді*, де чітко окреслено норми євангельського життя.

Але часом дорослій молоді, яка докладає всіх зусиль, аби жити в світі та не від світу (див. Іван 17:14), вибір і норми здаються не такими вже й чіткими. Можливо, з'являється широка нейтральна смуга, де теж можна вибирати,—простора сіра зона, що відділяє правильне від неправильного.

Хоча може здаватися, що робити вибір з роками все важче, на нас продовжують поширюватися ті самі норми, якими ми керувалися, коли були молодшими. Принцип послухності є незмінним. Вибирати послухність зараз так само важливо, як і колись. Коли нам доводиться приймати рішення, принципи з Книги Мормона—яку було написано для наших днів—можуть скеровувати у прийнятті

найкращих рішень і нагадувати про найвеличніші благословення, які ми отримуємо за найбільшу послухність. У цій статті п'ятеро представників дорослої молоді розповідають про те, як вони керуються цими принципами.

Послушність наближає до Бога

“Що мені треба робити, щоб я міг народитися від Бога, ... щоб я міг сповнитися радості, щоб мене не було знехтувано в останній день? ... Я відмовлюся від усіх своїх гріхів, щоб тільки знати [Бога]” (Алма 22:15, 18).

Коли батько царя Ламонія почув слово Боже, то вирішив зректися всіх своїх гріхів, аби пізнати Його. Коли він дізнався про Божі норми, то вирішив дотримуватися їх, аби бути ближчим до Бога. Разом з іншими Анті-Нефій-Легіями він уклав свої завіти з Небесним Батьком дотримуватися їх і “ніколи не відпа[в]” (Алма 23:6).

Принцип слухняності залишається істинним у житті дорослої молоді і в наші дні. Віяй Пата з Індії розповідає: “Слухняність наближає нас до Бога. Вона приносить спокій розуму, віру, щастя, любов і

оптимізм. Не існує іншого шляху до цього, крім як через євангелію.

Коли треба приймати складні рішення,—продовжує він,—Святий Дух може скеровувати нас у цьому. Коли немає встановлених меж, то стає більшою ймовірність того, що ми можемо впасти. Дотримання моїх заповітів дає мені ті межі. Вони захищають мене, не даючи зійти на невідомі шляхи, і багато разів допомагали представляти Христа й утримуватися таких вчинків, як використання брудної мови. Встановлення меж забезпечує чіткість”.

Бог допоможе нам слухатися

“Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм” (1 Нефій 3:7).

Іноді здається, що важко виконувати заповіді, але Небесний Батько пообіцяв, що завжди забезпечить нам шлях до послуху. Як і Нефій, доросла молодь, яка вирішила бути вірною, може звернутися до Небесного Батька, аби знайти силу й здатність слухатися. Дункан

Персер з Англії розповідає, як це сталося з ним:

“Десятина—це заповідь зі встановленими межами: ми сплачуємо десяту частину того, що заробляємо. Але в питаннях пожертвувань від посту нам дано більше свободи у виявленні слухняності.

Коли я заощаджував гроші для оплати за навчання в університеті, ідея сплати пожертвувань від посту була для мене випробуванням. Мені дійсно було важко в пісню неділю, бо я намагався вирішити, чи слід мені платити і яка сума буде “щедрим” пожертвуванням. Я звернувся до молитви, і не просто мав спонукання сплачувати пожертвування від посту, але і відчував посилене бажання це робити.

Я знаю, що Господь благословляє тих, хто дотримується цієї заповіді, і коли я її дотримуюся, у мене завжди всього вистачає для життя. Коли ми живемо за євангелією, дотримуємося заповідей і усвідомлюємо, що ми є прикладом для кожного навколо нас, тоді бажання стати кращими посиляться, і Господь покаже, що слід робити.

Господь дав норми для нашого блага. Ми можемо вирішувати, до якої міри дотримуватися цих норм і чи змінить нас наша слухняність. З власного досвіду я бачив, як надходять благословення, коли я дію за спонуканнями Духа”.

Господь хоче, аби ми слухалися з точністю

“Так, і вони слухалися і стежили за виконанням кожного слова наказу з точністю; так, і саме відповідно до їхньої віри було зроблено їм” (Алма 57:21).

Коли послідовники Христа намагаються бути максимально послушними, як юні воїни, це допомагає їм ставати схожими на Нього. Але Спаситель і Небесний Батько розуміють, що жоден не є досконалим. Коли стається так, що ми помиляємося, для нас забезпечено шлях до покаяння і виправлення.

Я втратив дівчину своєї мрії тому, що ми порушували закон цнотливості—лише трохи,—каже Тайлер (ім'я змінено).— Але порушення закону цнотливості “лише трохи”—це все рівно порушення закону цнотливості. Я продовжував втрачати дорогоцінні благословення послушності; я хотів відчувати Духа у своєму житті.

Я не хотів робити жодної дрібниці, яку люди не вважають порушенням доти, “доки не потрібно іти до єпископа”. Я хотів дотримуватися закону на 100 відсотків. Але моє рішення бути послухним було запізнлим і не врятувало наших стосунків. Порушення закону цнотливості зіпсувало їх.

Закон цнотливості дано для нашого вдосконалення. Він не є обмеженням для нашої любові. Натомість—це найвищий спосіб виявлення любові. Дотримуючись його, ми кажемо: “Я люблю тебе настільки, що поважаю тебе і дотримуюся Божих заповідей. Я люблю тебе настільки, щоб постійно зосереджувати наше життя на Христі”.

Ми, доросла молодь, також маємо дотримуватися норм, зазначених у брошурі *Заради зміцнення молоді*. Закон цнотливості стосується кожного однаковою мірою, яким би не був ваш вік або ситуація. Я вдячний за це свідчення, яке щойно здобув,

Книга Мормона навчає принципів послушності, які допомагають нам ухопитися за жезл із заліза, коли необхідно приймати рішення.

бо воно допомагатиме мені наблизитися до Спасителя і до моєї вічної супутниці, коли я її знайду”.

Суворий послух оберігає нас від небезпеки

“І сталося, що коли Легонтій отримав послання, він не наважився спуститися до підніжжя гори. ... І сталося, що коли Амалікія переконалася, що він не зможе примусити Легонтія спуститися з гори, він пішов на гору” (Алма 47:11–12).

Легонтій був рішуче налаштований не поступатися. Але він вирішив, що коли зійде вниз лише трохи, аби зустрітися з ворогом на півдорозі, то не наразить себе на небезпеку. Хоча Легонтій був упевнений, що контролює ситуацію, Амалікія почав “поступово додава[ти] отруту” (Алма 47:18), поки Легонтій не помер, ймовірно, не усвідомлюючи небезпеки, доки не стало надто пізно.

Клавдія Р. з Колорадо, США, розповідає, як вона не поступилася:

“У мене таке враження, що суспільство сповзає до сірої зони. Наприклад, люди кажуть про алкоголь: “Один ковток вас не уб’є”. Такі виправдання, головним чином, спрямовані на те, щоб утішати самих себе. І саме в таких ситуаціях—які здаються безпечними—свобода волі піддається справжньому випробуванню.

Тож ви повинні навчитися зупинятися, стримувати себе. Деякі люди сприймають початок небезпеки за сіру зону, і та сіра зона стає дійсно темною. А потім ви у пастці.

У мене було кілька чудових побачень з одним хлопцем, але одного

разу ми були одні в машині в темряві і він спробував надто сильно виявити свої почуття фізично. Я знала, що те, що він хоче зробити, може призвести до іншого. Я не хотіла цього допускати, тож вистрибнула з машини.

Коли у нас, дорослої молоді, щось іде всупереч нашим нормам, нам потрібно відстоювати свою позицію. Звичайно ж, коли ви ходите на побачення, вам хочеться триматися за руки, обніматися і цілуватися. Але Сатана хоче обманути вас, схилиючи до думки, що закон цнотливості—це сіра зона, де допустимо лише частково дотримуватися закону цнотливості.

Як ніколи наші норми мають бути, непорушними. Нам потрібно прийняти рішення ще до того, як виникне складна ситуація. Нам треба стояти твердо, коли все йде не так. Я знаю, що наш світ нелегкий; стільки всього відбувається навколо. Але пророки й апостоли дали нам норми і настанови. Я ношу з собою кишенькову версію брошури *Заради зміцнення молоді* і вона допомагає мені у важкі часи”.

Ми можемо бути слухняні, коли інші навколо нас—ні

“Якщо вони не мають милосердя, це не має для тебе значення, бо ти був вірним; ось чому твій одяг буде очищено” (Етер 12:37).

Коли Мороній молився за те, щоб іновірців у майбутньому було благословлено, Бог сказав йому, що найважливіше для нього—залишатися вірним. Світ не полегшує завдання для вірної дорослої молоді жити за нормами. Але навіть коли решта

людей вибирає інший шлях, є можливість вибрати вищу дорогу.

Як і багато інших представників дорослої молоді, Віктор Кім із Південної Кореї опинився у ситуації, де інші не поділяли його норм:

“Іноді на роботі ми з колегами їдемо всім колективом десь поїсти, і вони завжди випивають. На мене постійно тиснули, змушуючи приєднатися, і було нелегко відмовляти кожному. Я завжди робив усе можливе, аби вони задалегідь знали, що я не п’ю. І навіть за таких умов мені необхідно було бути сильним і показувати, що я не зійду зі своєї позиції.

З досвіду знаю, що той, хто не встановлює чітких меж, може стати самовдоволеним і згодом переконати себе, що невеличкий гріх—це не страшно. Вони можуть стати нечутливими до Духа і більше не бачити, що є неправильним і чому це неправильно.

Тиск однолітків теж може бути дуже сильним. Ті, хто не є сильними, згодом можуть дослухатися до них, бо сказане друзями здається розумним, навіть якщо це не відповідає нашим нормам. Але не існує нейтральної території. Згодом доведеться вибрати.

Залишатися сильними допоможе наявність хороших друзів, щоб ви могли розмовляти одне з одним і покладатися одне на одного. У такий спосіб ви зможете залишатися сильними всі разом. Коли я дотримуюся своїх норм, я почуваюся в безпеці. Я гідний просити Бога захистити мене. Я маю віру, що, коли залишатимусь слухняним, Він допоможе мені”. ■

Лорі Фуллер живе в Юті, США.

НАМ НЕОБХІДНА ХРИСТОВА ЦЕРКВА

Одна з тенденцій у сучасному світі є диявольською брехнею.

Девід А. Едвардс

Співробітник редакції церковних журналів

Якби ви могли зазирнути туди, де диявол зберігає свій інструментарій, то побачили б точні приладдя, які він використовує для зведення людей на манівці, а також кілька дієвих знарядь з ознаками постійного вжитку.

Один з інструментів, до якого він усе частіше звертається в ці дні, має форму такої прихованої брехні: “Вам не потрібна організована релігія, щоб бути хорошою людиною, щоб бути духовним чи любити Ісуса. І крім того, всі церкви недосконалі й зіпсовані”.

Цей обман є підступністю, бо в ньому є частина правди, що змушує вас проковтнути велику брехню. Правда в тому, що ми повинні

зміцнювати свої стосунки з Богом і що люди недосконалі, але цей факт не означає, що сама ідея церкви є помилковою.

Таке мислення є хибним, і існує п’ять причин, які пояснюють, чому:

1. Христос встановив Свою Церкву. В Євангеліях від Матвія, Марка, Луки та Івана ви побачите, що значна частина служіння Ісуса полягала в тому, що Він покликав людей, давав їм повноваження, навчав провідництву і тому, як діяти у спільноті. Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, навчав: “Люди, які відкидають необхідність в організованій релігії, відкидають роботу Господаря, Який встановив Свою Церкву і покликав її служителів у середині часів та відновив їх у наші дні”¹.

2. Церква втілює в життя євангелію та здійснює її обряди. Спаситель чітко навчав, що хрищення і дар Святого Духа необхідні для спасіння (див. Іван 3:5). Він встановив порядок надання повноважень проповідувати євангелію та виконувати ці обряди. Як сказав старійшина Оукс: “У Біблії чітко вказано, що влада священства є необхідною і ця влада має передаватися покладанням рук тих, хто нею володіє.

Влада священства не з’являється завдяки бажанню служити або читанню Писань”².

3. Церква допомагає нам ставати кращими людьми. Старійшина Дональд Л. Холлстром, з президентства сімдесятників, нещодавно навчав: “Нам потрібна євангелія і Церква. Насправді, мета Церкви—допомагати нам жити за євангелією”³. Хоча Церква складається з недосконалих людей, вона допомагає нам стати подібними до Ісуса Христа, навчаючи Його доктрині, даючи можливості для служіння і особистого зростання та дозволяючи нам укладати й оновлювати завіти з Богом.

4. Єдність має значення. Господь дав нам заповідь бути “єдиними; а якщо ви не єдині, ви не Мої” (УЗ 38:27). Ця єдність є важливою складовою плану Небесного Батька для нас. Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, навчав:

“Ми—духовні діти Небесного Батька, і ми тягнемось до тієї радості, яку мали з Ним у житті, що передувало цьому життю. Він бажає виконати це священне бажання, дарувати нам єдність, бо любить нас.

Він не може дати це кожному

окремо. Радість єдності, яку Він надзвичайно прагне дарувати, не для затворників. Разом з іншими ми маємо прагнути її і бути гідними цього. Тому не дивно, що Бог закликає нас зібратися, аби благословити”⁴.

5. “Організована” не є синонімом “поганої” чи “зіпсованої”.

Як правило, коли люди називають щось “організованим”, це заслуговує на похвалу. Але чомусь, коли йдеться про релігію, це набирає негативного відтінку. Як казав старійшина Ніл А. Максвелл (1926–2004), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, однією з причин того, чому Христос організував Свою

Церкву, є та, що “навмання виявленої в індивідуальному порядку доброти недостатньо для боротьби зі злом”⁵. Господь чітко про це заявив такими словами: “Ось, мій дім є домом порядку, каже Господь Бог, а не домом безладу” (УЗ 132:8).

Організованою—саме такою і має бути релігія.

Коли ви постанете перед брехнею, яка є зняряддям у арсеналі диявола, пам’ятайте, що ви маєте свій арсенал знярядь, що допоможе вам жити за євангелією. Ці зняряддя доступні нам завдяки Церкві Ісуса Христа: Писання, дар Святого Духа, ваше свідчення та істини, дані через сучасних пророків. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Даллін Х. Оукс, “Канали зв’язку”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 85.
2. Даллін Х. Оукс, “Єдина істинна й жива Церква”, *Ліягона*, серп. 2011, с. 50.
3. Дональд А. Холлстром, “Навернені до Його євангелії через Його Церкву”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 14.
4. Генрі Б. Айрінг, “Скріпивши серця у єдності”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 69.
5. Ніл А. Максвелл, “Why Not Now?” *Ensign*, Nov. 1974, 13.

“Один з моїх друзів дуже мене образив. Я знаю, що мені потрібно прощати, але як подолати душевний біль?”

Простити друга і позбавитися болісних почуттів може бути важко. Щоб простити і подолати болісні почуття, вам знадобиться милість—ваша і Господа. Ваше завдання—не намагатися подолати біль, а простити: виявити милість своєму другові (див. УЗ 64:8–10). Тоді Господь, якщо ви будете прагнути Його допомоги, виявить милість вам. Тобто Він забере ваші болісні почуття й наповнить вас миром і спокоєм.

Поговоріть зі своїм другом. Спробуйте зрозуміти, що сталося. Можливо, ви побачите, що друг ненавмисне завдав вам болю. Тоді вам буде легше простити і подолати біль.

Навіть якщо простити важко або це потребує часу, продовжуйте докладати зусилля. Згодом ви захочете дати другові зрозуміти, що ви його простили й надалі хочете залишатися друзями. Якщо ви будете тримати погані почуття, що зруйнує дружні стосунки, ви ніколи не здобудете миру, який приносить щире прощення.

Пам'ятайте, що ми всі залежимо від Спасителевої Спокути в прощенні своїх гріхів. Моліться, щоб мати здатність простити, і майте віру в те, що Господь допоможе вам. Він має силу загоїти біль у вашому серці.

Нехай вас розсудить Господь

Нехай Господь буде суддею поганих вчинків інших людей. Пам'ятайте, що Господь сказав: “Я, Господь, прощатиму того, кого прощатиму, але від вас вимагається прощати всіх людей” (УЗ 64:10). Важко забути про образені почуття, але якщо ви будете молитися про допомогу, то зрозумієте, що прощення може зцілити жажливі рани і замінити ненависть спокоєм і любов'ю, які може дати лише Бог.

Хенесіс Х., 16 років, Антофагаста, Чилі

Прощайте кожного

Господь зніс такі страждання, що з кожної пори в нього виступила кров, але Він подолав біль і мав силу прощати, перебуваючи на хресті. Це не тому, що Він не відчував біль, але тому, що для Нього єдиним, що мало значення, була воля Батька. Так само й ми. Єдине, що нас має хвилювати—це воля Бога, а Він вимагає, щоб ми прощали кожного. Навіть якщо наші рани повільно загоюються, ми можемо подолати біль за допомогою молитви і щиро прощаючи тим, хто нас образив.

Ахуу О., 17 років, Кот д'Івуар

Любть їх

Я зрозуміла, що найкращий спосіб справитися з болем—це любити людину, яка вас образила. Коли мене хтось ображає, я намагаюся казати цим людям компліменти і виявляти ще більше доброти. Тоді злість не мучить вас. Навпаки, вона повністю зникає. Ви матимете ще міцніші стосунки з будь-якою людиною, яка вас образила.

Кеті А., 18 років, шт. Юта, США

Надійся на Спокуту

Мое серце сповнюється радістю, коли я згадую, що спокутна сила Ісуса Христа може забрати наш біль. Усі ми час від часу переживаємо болісні моменти, але, міцно тримаючись за слово Небесного Батька, ми можемо отримати силу, необхідну для того, щоб вистояти. Навіть коли

солдати прибивали Його цвяхами до хреста, Ісус Христос просив Батька простити їх. Його нутро було сповнене любов'ю і милістю до всіх людей. Я знаю, що коли ми прийдемо до Нього і попросимо допомоги, Він оточить нас Своєю безмежною любов'ю.

Вірхінія М., 20 років, Перу

Дивіться на них очима Господа

Ісус Христос пережив ваш біль, щоб ви могли отримати прощення за свої гріхи і також щоб ви могли прощати інших. Коли ви молитесь, щоб мати можливість подивитися на когось Його очима, то відчуєте, що краще їх розумієте. Пройде кілька тижнів, і ви помітите, що ваші недобрі почуття зникли.

Кімберлі Б., 18 років, шт. Небраска, США

Моліться, щоб відчути прощення

Моліться люблячому Небесному Батькові, щоб і ви, і ваш друг мали сміливість простити один одного.

Прощення людини,

яка вас образила—це Христовий вчинок. Прощення зцілює навіть глибоко ображені почуття.

Легій Е., 16 років, Абу Дабі, Об'єднані Арабські Емірати

Пам'ятайте про милосердя

Нефій навчав: "Господь Бог дав заповідь, що всім людям слід мати милосердя, милосердя, яке є любов" (2 Нефій 26:30). Для мене милосердя—це найкращий спосіб подолання болю, коли хтось із моїх друзів ображає мене. Милосердя

означає, що ми приймаємо чийсь слабкості, ми терплячі до тих, хто розчарував нас і не піддаємося пориву відчувати образу, коли хтось робить щось не так, як ми сподівалися. Якщо ми милосердні до наших друзів, ми матимемо благословення.

Лізель В., 21 рік, Негрос Оксиденталь, Філіппіни

Моліться, щоб навчитися прощати

Ви маєте молитися, щоб навчитися любити і прощати інших людей. Хоча іноді прощати дуже важко, наш Небесний Батько завжди хоче допомагати. Пам'ятайте приклад Спасителя, Який прощав усім. У Посланні до колосян 3:13 сказано: "Терпіть один одного, і прощайте собі, коли б мав хто на кого оскарження. Як і Христос вам простив, робіть так і ви!" Щире прощення—це процес, який іноді триває довго. Але коли ми щиро прощаємо, то відчуваємо велике полегшення і

радість. Я знаю, що, доклавши зусиль, ви зможете позбутися болю і знайти справжнє щастя.

Леонардо А., 20 років, Буенос-Айрес, Аргентина

НАСЛІДУВАТИ ПРИКЛАД СПАСИТЕЛЯ

"У найбільшій годині розп'яття Спаситель зміг сказати: "Отче, відпусти

їм,—бо не знають, що чинять вони!" (Лука 23:34). Про таке важко просити, коли ми зазнаємо болю чи коли нас образили, коли ми стомлені, чи приголомшені, чи невинно страждаємо. Але саме в такі моменти християнська поведінка може набувати найбільшого значення".

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Lessons from Liberty Jail," Ensign, Sept. 2009, 32.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

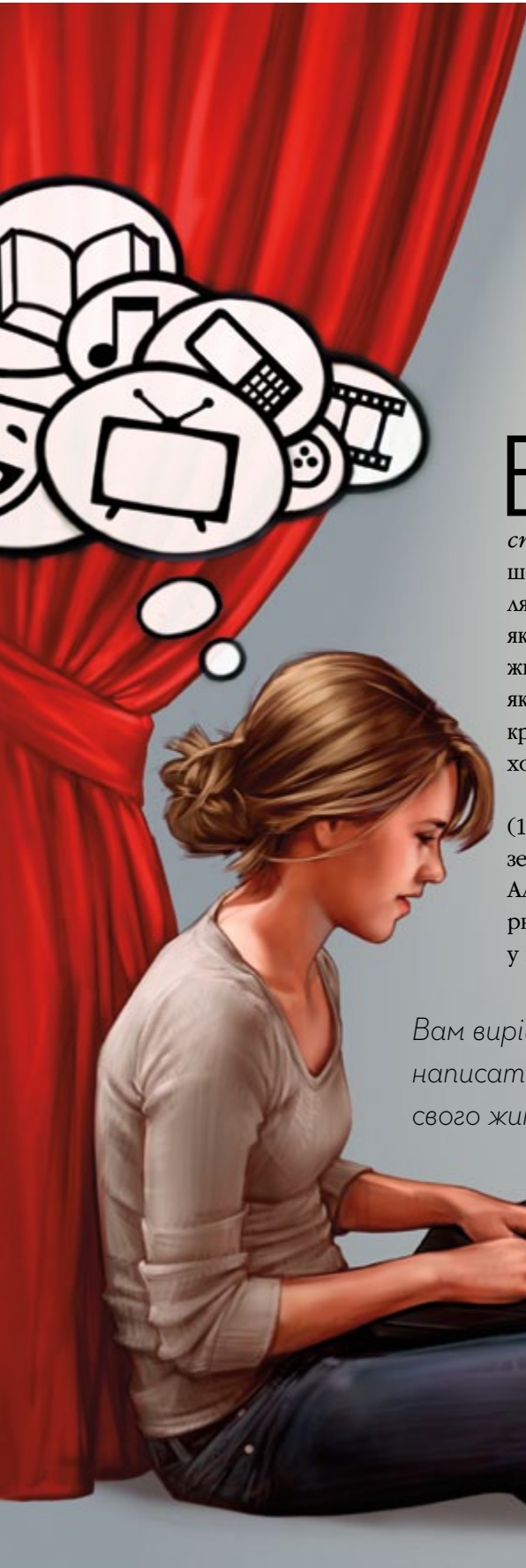
"Храм знаходиться так далеко, що я не можу відвідувати його часто. Як можна зробити храм суттєвішою частиною свого життя вже сьогодні?"

Надсилайте свої відповіді електронною поштою до 15 березня на адресу: liahona@ldschurch.org або поштою:

Liahona, Questions & Answers 3/2013
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації.

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

МОТОР ... КАМЕРА ...

Ви, мабуть, чули фразу: “Життя—театр” з відомої п’єси Вільяма Шекспіра *Як вам це сподобається*. Ідея, висловлена шекспірівським персонажем, полягає в тому, що всі ми—актори, які виконують ролі у великій п’єсі життя. Моє запитання до вас ось яке: “А яка ваша роль у житті?” або краще сказати: “Яку роль у житті ви хочете грати?”

Президент Девід О. Мак-Кей (1873–1970) сказав: “Думки—це зерна вчинків і передують їм”¹. Але що змушує ваші думки перетворюватися на сценарій, записаний у вашому мозку? Ви, мабуть, знаєте,

Вам вирішувати, як написати сценарій свого життя.

що наш мозок подібний до комп’ютера: ви можете взяти з нього лише те, що ви в нього заклали. Якщо ви закладаєте лише сміття, то лише його і можете взяти. Вам необхідно усвідомити, що все побачене, прочитане або почуте вами допоможе написати сценарій вашого життя.

Зображення і думки, що мають сильний вплив

Оскільки велику частину своєї професійної кар’єри я присвятив рекламі, то багато разів бачив, як ЗМІ створюють зображення і думки, що справляють сильний вплив на розум людей. Створення великої телевізійної реклами може відбуватися точно так само, як і створення фільму в Голівуді, за винятком лише того, що зйомка, як правило, триває кілька днів, а не кілька місяців.

Присвятивши багато часу дослідженням і плануванню рекламної кампанії, я міг найняти кінематографістів з Голівуду, акторів з Італії та музичних продюсерів з Нью-Йорка. Тоді починався сам процес. Коли закінчувався напружений етап виробництва, ми запускали цю рекламну кампанію в усіх засобах масової інформації. Ця робота була заворожливою, захоплюючою і приносила багато радості.

ЗЙОМКА!

Здобувши такий досвід, я можу сказати вам, що та реклама, яку ви бачите он-лайн, по телебаченню чи в журналах, не є реальністю. Зображення, які ви бачите—це художні зображення, створені спеціально для того, щоб змусити людей купувати розрекламовану продукцію. Саме тому я ніколи не погоджувався рекламувати продукти, які мені не подобалися. Більшість людей усвідомлюють ці факти щодо реклами, але ті ж самі принципи стосуються і фільмів, і телешоу, і інформації в Інтернеті та мобільних пристроях, і електронних ігор: усі вони містять прораховане заздалегідь послання і мотивацію.

Потужний захист

Оскільки Сатана використовує ЗМІ, щоб усілякими способами змусити нас порушувати Божі заповіді, ви повинні з незмінною рішучістю виконувати поради, дані в брошурі *Заради зміцнення молоді*: “Вибираючи медіа, будьте мудрими, тому що все, що ви читаете, слухаете або дивитесь, впливає на вас. Обирайте лише ті медіа, які вас підносять”².

Пам’ятайте, що насправді ви тут, у цьому житті, щоб розвивати свою віру, пройти випробування і навчатися та бути щасливими. Як член істинної Христової Церкви ви маєте

велику допоміжну силу. Ви маєте силу Святого Духа, яка застерігає вас, коли перед вами постає щось неправильне. Ви також маєте свободу волі, тож ви можете вибирати, що ви будете, а чого не будете робити.

Якщо бувало так, що ви не були мудрим й випадково приймали рішення дивитися чи слухати неправильну інформацію, вже зараз прийміть рішення змінитися. Якщо той поганий вибір зменшив вашу здатність відчувати Духа, станьте на коліна і попросіть Небесного Батька зміцнити вас і простити. А якщо у вас все ще будуть проблеми, зверніться по допомогу до батьків або єпископа. Вам може бути соромно або страшно поговорити з ними, але це вказує на ще більшу необхідність поговорити. Виявляючи сміливість і смирення, ви зможете подолати свої випробування, а коли ви так вчините, то відчуєте неймовірний мир і радість покаяння.

Ви—не просто актор чи актриса на сцені; ви—Боже дитя у випробувальному світі, сповненому хорошими і поганими ЗМІ. Якщо ви живите свій дух правильною інформацією, ваша роль у житті буде радісною, і ви будете світлом, яке сяє, щоб допомагати і вести інших

людей. Навколо нас завжди є темрява, але завжди також є вічний осяйний шлях, що веде нас до джерела доброти й світла. ■

ПОСИЛАННЯ

1. David O. McKay, *Stepping Stones to an Abundant Life*, comp. Lewelyn R. McKay (1971), 206.
2. *Заради зміцнення молоді* (2011), с. 11.

Адріан Очоа
Другий радник
у генеральному
президентстві
Товариства молодих
чоловіків

ЧИ ВАРТО ЦЕ НАШОГО ЧАСУ?

“Замисліться, як саме ми використовуємо свій час, приймаючи рішення дивитися телебачення, грати у відеоігри, переглядати Інтернет або читати книжки чи часописи. Звичайно, добре переглядати корисні розважальні передачі або отримувати цікаву інформацію. Але не всі вони варті частини нашого життя, яку ми віддаємо заради їхнього отримання. Є дещо краще і навіть найкраще”.

Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Добре, краще, найкраще”, *Ліягона*, лист. 2007, с. 105.

ЗАЛЕЖНІСТЬ ВІД ВІДЕОІГОР

Ім'я не вказується

Коли мені було 13, мама на день народження подарувала мені відеогру. Відеоігри були для мене відносно новими, а та була з чудовою графікою й дуже цікавою. То був час шкільних канікул, тож я вирішив закінчити гру якомога швидше, щоб мати більше часу погратися на вулиці з друзями.

У четвер після обіду я почав грати в свою нову відеогру. Перш ніж я отямився, було вже за північ, і я не помолився ввечері. Але я продовжував грати.

Справи погіршувалися. Коли наступного дня я прокинувся, найперше, що зробив—увімкнув гру

й почав знову грати. Я ледве міг зупинитися, щоб поїсти й поспати, а все, про що я думав—це як дійти до наступного рівня в моїй грі.

У суботу ввечері мама застерегла мене, що якщо я не ляжу спати рано, мені буде важко піднятися наступного ранку, щоб іти в церкву. Але я продовжував грати і не лягав до третьої ранку. Коли я прийшов у церкву, то відчував втому й мені було важко зосередитися. Я не зміг рознести причастя і повернувся додому, щоб поспати, бо був зовсім виснажений.

Я проспав усю неділю й не прокидався до ранку понеділка, а прокинувся лише для того, щоб продовжити грати. Того тижня я знав, що мені треба вночі добре виспатися й намагатися раніше лягати, та все ж я продовжував марнувати час на відеоігри. Я почав витрачати більше часу на відеоігри, ніж на читання Писань. Насправді, я навіть взагалі не читав їх уже кілька днів. Коли знову почалася школа, мама заборонила грати упродовж тижня, тож я присвячував іграм вихідні, у тому числі неділі.

Оскільки я перестав ходити на богослужіння, то більше не

робив того, що було справді важливим, промінявши його на щось таке маловажливе, як відеоігри. Я не виконував поради свого дідуся, який якийсь сказав: “Ніколи не відмовляйся від того, що є насправді важливим, заради чогось банального”. Ця порада завжди була зі мною.

Я зрозумів, що маю знайти рівновагу в житті. Серед того, що мені допомогло—були заняття в семінарії. В середніх класах школи семінарія проходила щодня, і це дуже допомогло мені. Я отримав змогу навчитися встановлювати пріоритети й ставити Господа на перше місце. Якщо ми Йому довіряємо і просимо від щирого серця допомоги в певних аспектах свого життя, Господь нас почує. Якщо ми по-справжньому хочемо змінитися, ми зможемо це зробити.

На щастя, мені не потрібно було долати великі проблеми, щоб припинити грати. Було достатньо визначитися з пріоритетами й обмежити час на ігри. Однак цього не сталося б, якби я у молитві не попросив Господа про допомогу, і Він мені допоміг. ■

ЗОСЕРЕДЬТЕСЯ

на

ЦІННОСТЯХ

Розвиток вічних цінностей допоможе нам повною мірою стати такими, якими хоче нас бачити Небесний Батько.

**Старійшина
Рассел М. Нельсон**
3 Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

Я б хотів поговорити про певні цінності, на яких ви маєте зосереджуватися в повсякденному житті.

Ви, молоді жінки, впізнаєте їх. А ви, молоді чоловіки, знайте, що вони признаються не лише для молодих жінок.

Ці цінності настільки ж заслуговують на вашу увагу, як і на увагу молодих жінок.

Віра

Перша цінність Товариства молодих жінок—це віра. Насправді-то, віра є першим принципом євангелії. Ваша віра має бути зосереджена на нашому люблячому Небесному Батькові і Його улюбленому Синові, Господі Ісусі Христі. Ви також маєте постійно зміцнювати свою віру в Божий план спасіння.

Важливо розвивати віру, щоб дотримуватися всіх заповідей Бога, знаючи, що їх дано, аби благословляти вас і приносити радість. Ви зустрінете людей, які вибирають, яких заповідей їм дотримуватися, а якими нехтувати. Така практика вибору й підбору не спрацює. Вона призведе до нещастя. Щоб підготуватися до зустрічі з Богом, вам необхідно дотримуватися всіх Його заповідей. Необхідно мати віру, щоб їх виконувати, а дотримання Його заповідей зміцнить вашу віру.

Божественна сутність

Друга цінність Товариства молодих жінок—це божественна сутність. Це доросле визначення слів: “Я—Божее дитя”. У вас є іскра божественності. Наш Небесний Батько створив вас.

Чи хотілося вам коли-небудь подякувати за своє серце? Тільки подумайте,

яку роботу воно виконує! Воно перекачує стільки рідини, що нею кожен день можна заповнювати цистерну-вагон об'ємом 7570 літрів. Усередині серця є чотири набори клапанів, які відкриваються і закриваються 100 тис. разів на день, а це більше 36 млн. разів на рік. І вони не виходять з ладу. Жоден створений людиною матеріал—папір, пластик, метал чи сталь—не може закритися і відкритися стільки разів з такою частотою і не ламатися. Кожен орган тіла настільки добре створений і так само дивовижно функціонує.

Ви знаєте, що коли плаваєте під водою, не вдихаючи повітря, то можете робити це недовго. Що саме змушує вас піднятися на поверхню, щоб вдихнути? Двоокис вуглецю вимірюється двома невеликими “лічильниками”, розміщеними у вашій шийі, і вони посилають інформацію у ваш мозок: “Рівень двоокису вуглецю надто високий. Його треба зменшити”. Тож ви пливете на поверхню і видите, позбавляючись двоокису вуглецю.

Які надзвичайні можливості має

ваше тіло! Дбайте про нього. Не робіть нічого такого, що спотворить природну красу цього неймовірного, даного Богом творіння.

Індивідуальна цінність

Іншою цінністю Товариства молодих жінок є індивідуальна цінність. Вірний учень Ісуса Христа стане відданим сином або відданою дочкою Бога, більше переймаючись тим, щоб бути праведним, а не егоїстичним; мати більше бажання виявляти співчуття, ніж владарювання; триматися чесності, а не прагнути популярності.

Ви знаєте про свою безмежну цінність. В дійсності, кожна вірна молода жінка в Церкві проголошує, що її індивідуальна цінність—це одна з цінностей, яку вона плакає найбільше. Вона проголошує: “Я маю безмежно велику цінність завдяки своїй божественній місії, яку намагатимуся

виконати” (*Товариство молодих жінок: особистий розвиток* [буклет, 2009], с. 29). Це стосується також молодих чоловіків. Кожен син і дочка Бога мають безмежну цінність завдяки своїй божественній місії.

Індивідуальна цінність також включає розвиток вашої віри вами особисто. Жодна інша людина не може розвинути вашу віру за вас. Ви можете мати бажання мати таку ж віру, як Президент Томас С. Монсон чи інший герой, але вам потрібно розвинути її самостійно. Коли ви зробите помилку, ви особисто каєтеся в своїх минулих прогріхах. Коли вас було охрищено і ви отримали дар Святого Духа, це було здійснено індивідуально. Тож ви укладаєте завіти індивідуально. Ці спасительні обряди стосуються лише вас індивідуально.

Найвеличніші обряди і благословення членства у Церкві отримуються у храмі. Там ми отримуємо обряди ендаументу й запечатування до батьків, подружжя і предків. Усі обряди піднесення стосуються сім'ї. Чи бачите ви різницю? Обряди *спасіння* є індивідуальними; обряди *піднесення* включають більше однієї людини.

Знання

Наступна цінність Товариства молодих жінок—це знання. У Церкві отримання освіти й здобуття знання—це релігійний обов'язок. Ми навчаємо свій розум, щоб одного дня могли гідно служити іншим. Наявність освіти—це як різниця між тим, щоб хотіти зробити щось хороше і бути здатним зробити щось хороше.

Часто люди запитують мене, як воно—бути лікарем. Вони запитують: “Як довго ви навчалися?” Скажу вам, що довго. З того часу, як я здобув ступінь в медицині й до того часу, як я отримав свою першу зарплату за надання медичних послуг, минуло 12 з половиною років. Це був довгий час, але скільки мені було б років через 12 з

половиною років, якби я цього не робив? Стільки ж. Тож і ви так само можете намагатися досягати найбільшого, на що здатні.

Моя медична освіта дала можливість у 1972 році провести операцію на серці Президента Спенсера В. Кімбола (1895–1985). Тож не применшуйте важливість знання. Слава Бога—це дійсно розум (див. УЗ 93:36).

Вибір і підзвітність

Наступна цінність Товариства молодих жінок—це вибір і підзвітність. Іншими словами можна сказати—“свобода волі”. Свобода волі—це складова життя, бо Небесний Батько хоче, аби кожен з нас діяв самостійно і ставав тим, ким хоче бути.

Вибір і підзвітність каже вам, що кожен зроблений вибір робить вас підзвітними за наслідки цього вибору. Тож нам потрібно приймати відповідальні рішення. Мабуть, не буде мати великого значення, одягнете ви блакитну краватку чи червону, фіолетову сукню або ж зелену, але дійсно має значення ось що: ваш вибір наблизить чи віддалить вас від Господа і Його стилю життя. То чому ж ми радимо й дуже просимо вас наслідувати шлях Господа? Лише тому, що це шлях до щастя.

Добрі справи

Наступна цінність Товариства молодих жінок—добрі справи. Моделлю цієї цінності є життя Ісуса Христа, Який любив людей. Щоб показати Свою любов до людей, Він служив їм. Коли ми когось любимо, то показуємо це, роблячи щось приємне. Тож учіться служити: Знаходьте потребу й задовольняйте потребу. Здивуйте людей доброю справою, на яку вони не очікували. Ми маємо таку можливість удома, у школі та в церкві.

Я пам'ятаю, як вперше приїхав у Африку в якості генерального авторитета.

В подорожі мене супроводжував старійшина Рассел С. Тейлор. Кожного ранку, коли я прокидався, то бачив, що він уже начистив моє взуття. Йому не обов'язково було це робити, але у такий спосіб він казав: “Я вас люблю”.

Чистота

Наступна цінність Товариства молодих жінок—це чистота. Англійською мовою це поняття—*integrity*—походить від слова *integer*, що означає “цілісний” або “незайманий”. У медицині ми говоримо про структурну цілісність серця. Тож коли щось іде не так, наприклад, ушкодження серця, ми кажемо, що воно вже не є цілісним; воно більше не виконує те, що має виконувати. У застосуванні до людської істоти цілісність означає, що на вас можна покластися—на вас можна розраховувати.

У Писаннях ми читаємо, що Господь любив Гайрума, брата пророка Джозефа Сміта, за “цілісність його серця” (УЗ 124:15). Господь мав на увазі не анатомію серця. Він казав про цілісність духа Гайрума.

Цнотливість

Найновішою цінністю Товариства молодих жінок є цнотливість. *Цнотливість*—це чудове слово. Що воно означає для вас? *Цнотливість* означає “непорочність”. Але є ще одне значення. Чи пам'ятаєте ви у Новому Завіті жінку, яка була хвора на кровотечу й торкнулася краю одягу Спасителя? Спаситель сказав: “Доторкнувся хтось до Мене, бо Я відчув силу, що вийшла з Мене” (Лука 8:46). У цьому випадку *цнотливість* набирає іншого значення. У грецькій мові вона позначається словом *динаміс*, яке є коренем слів *динамо* і *динаміт*. Це означає “сила”. Ми хочемо, щоб ви, дорогоцінні молоді чоловіки і молоді жінки, мали обидва види цнотливості.

Досягніть свого найвищого потенціалу

Знання приносить силу; чистота приносить силу; любов приносить силу. Ми хочемо, щоб ви мали силу сягнути свого найвищого потенціалу, передбаченого для вас Господом. Ви зростаєте, ви змінюєтеся і ви несете відповідальність за те, ким зрештою станете.

Я не думаю, що має значення, ким саме ви станете в майбутньому—продавцем, хірургом, юристом чи архітектором. Будь-яка гідна робота, що вам до вподоби, є чудовою. Але справжнє значення має те, якими ви станете.

Поставте собі такі запитання: Чи я цілісний? Чи я чистий? Чи я маю любов? Чи я маю співчуття? Усі ці якості безцінні. І коли ви будете думати про цінності Товариства молодих жінок і жити за ними, вони допоможуть вам сягнути вашого найвищого потенціалу. ■

З виступу, зверненого до молоді в Найробі, Кенія, у листопаді 2011 року.

МОЯ ВЧИТЕЛЬКА В СЕМІНАРІЇ БУЛА ТАКОЮ Ж ЗАЙНЯТОЮ

На Філіппінах є середні наукові школи, де навчання приділяється більша увага. Учні в цих школах вивчають більше предметів, більше часу проводять на уроках і виконують багато домашніх завдань. Ось у такому середовищі я знаходилася, будучи молодою жінкою.

Я відмовилася від багатьох заходів, коли вступила до цієї школи, бо знала, що буду багато навчатися. Я майже ніколи не ходила на церковні заходи й іноді не ходила до церкви в неділю, бо щось відбувалося в цей час у школі. Мені також було важко ходити до семінарії.

Якось у суботу моя вчителька семінарії розповіла,

наскільки зайнятою була, коли навчалася в старших класах. Незважаючи на свій графік, вона виконувала домашнє завдання з семінарії й вивчала вірші для опанування у бібліотеці. Я вирішила прийняти її заклик і зробити так само. Я носила з собою картки з віршами для опанування повсюди і проглядала їх, коли випадала вільна хвилинка. Я молилася про допомогу, щоб знайти рівновагу у виконанні семінарських завдань та шкільних уроків. Я заучувала напам'ять вірші під час перебування у школі. Я брала картки, коли розмовляла з подругами. Під час перерв і шкільного сніданку мої подруги любили розпитувати про картки з віршами для опанування. А потім дехто з них почав приносити свої вірші й говорити про заходи у своїх церквах. Я відчула зміну в атмосфері навколо себе, і у школі все здавалося легшим і кращим.

Мої три молодші сестри зробили так само, і тепер моя сім'я пожинає благословення від вивчення Писань у нашому домі. Було дуже просто вивчити вірші для опанування, але більш важливим за заучування слів виявилось те, що я зрозуміла різницю, яку Писання можуть зробити в мені й у людях навколо. Я знаю, що які б не поставали випробування або труднощі, ми завжди знайдемо силу і провід у словах нашого люблячого Спасителя.

Марія Андаса, Метро Маніла, Філіппіни

НАЙКРАЩА МОВА

Оскільки тими ж вустами, якими ми розмовляємо, ми молимося, свідчимо і благословляємо святе причастя, нам слід дбати про те, щоб наші слова були чистими. Те, як ми розмовляємо, багато що про нас розповість: хто ми і яким життям живемо. Апостол Павло сказав: "Нехай жадне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує" (Ефесянам 4:29). Ми ображаємо Небесного Батька, коли вживаємо Його ім'я надаремно. Протилежністю до богохульства є молитва. Коли ми молимося, то вживаємо найкращі слова. Наше спілкування з Небесним Батьком, Який любить нас, має бути чистим і смиренным. Тоді нас буде скеровано й ми побачимо нескінченні благословення євангелії у своєму житті.

Джаред Родрігес, Меріленд, США

ЗНАЙТИ НОВОГО ДРУГА

Я сиділа в столовій з подругами і помітила, як увійшов новий хлопець на ім'я Майкл. Він тепер снідав у нашу зміну. Здавалося, що він нікого не знає, але хотів би з кимось подружитися. Він вирішив сісти разом зі старшими хлопцями, які спочатку робили вигляд, що дружньо до нього ставляться, але згодом почали з нього глузувати. Вони постійно з нього насміхалися, поки він не розплакався. Я все це бачила, і мені було

неприємно. Пізніше я дізналася, що Майкл має аутизм.

Я вирішила запитати Майкла, чи не хоче він сісти поруч з нами. Він відмовився, ймовірно тому, що боявся нових глузувань. Він вирішив, що сидітиме сам.

Наступного дня я підійшла до нього і познайомила зі своїми подругами. Можу сказати, що він зрадів тому, що я не відступила і знову заговорила з ним. Я дізналася, що він любить грати у хрестики-нолики. У нього майже неможливо виграти. Я також дізналася, що він надзвичайно розумний. Він знає всіх президентів США

і може сказати, в які роки вони були при владі. Він надзвичайний, але мало людей хочуть побачити, що є в ньому крім хвороби. Деякі учні насміхалися, що я сиджу біля нього, але я припиняла це. Мені подобалося проводити час з Майклом.

Кожного дня, коли ми зустрічалися під час сніданку, я помічала, що Майкл виглядав щасливішим. Кожного дня він з нетерпінням чекав сніданку, і я також. Те, що, як я вважала, було простим виявом доброти, стало початком чудової дружби.

Лора Поттс, Іллінойс, США

Як
відповідати
на

ЗАПИТАННЯ ПРО ПЛАН СПАСІННЯ

Майкл Р. Морріс
Співробітник редакції
церковних журналів

А якими є вірування мормонів стосовно шлюбу?—запитав мій шкільний учитель іспанської мови.

Усі мої однокласники повернулися на своїх місцях, щоб почути мою відповідь. Я зробив ковток, дивуючись, як наше обговорення у класі, зосереджене на Дон Кіхоті та Дульсінеї, перейшло на побачення і шлюб.

У класі, крім мене, не було членів Церкви. Що я повинен сказати? Наскільки детально я маю пояснювати? Чи почнуть усі з мене глузувати, якщо я розповім про вічний шлюб?

“Ну, ми . . .”,—почав запинаючись я, все ще не впевнений, що казати.

Саме в ту мить моя подруга Деніз прийшла на допомогу. “У мормонів прекрасне ставлення до шлюбу,—сказала вона.— Вони вірять, що шлюби, які здійснюються в їхніх храмах, можуть тривати вічно”.

“Це дійсно прекрасно”,—відповів наш учитель. Здавалося, що навіть моїм однокласникам це сподобалося.

Після цього урок продовжився, а я не міг зрозуміти, чому мучився над питанням, на яке моя подруга—нечлен Церкви—так легко відповіла.

Чим більше людей чують про Церкву, тим більше буде можливостей у святих

останніх днів відповідати на запитання про євангелію. У середній школі я зрозумів, що нам не потрібно давати довгі відповіді, і нам не слід боятися. Прекрасні прості євангельські вчення кажуть самі за себе.

Наступного разу, коли ваші друзі запитують про те, що ми називаємо “планом спасіння”, ви можете скористатися наступними короткими відповідями. В них містяться подробиці, про які хоче знати більшість людей, тож вам не потрібно думати, що є необхідність малювати схему, аби розповісти про план спасіння.

Звідки ми
прийшли?

Ми—вічні створіння. До свого народження ми жили з Богом, Батьком наших духів. Усі люди на землі у буквальному розумінні є братами і сестрами, що мають одного Небесного Батька. У своєму доземному житті кожен з нас був особистістю з божественною природою і долею. Бог дав усім нам дар свободи волі, тобто право вибирати самостійно, як у доземному житті, так і тут, на землі. Оскільки Він є Батьком наших духів, ми називаємо Його Небесним Батьком.

Чому ми тут?

Земне життя є частиною Божого плану для нашого вічного щастя. За цим планом ми отримуємо фізичне тіло і навчаємося вибирати між добром і злом. Наш сучасний пророк, Президент Томас С. Монсон сказав: “Якими ж вдячними ми повинні бути за те, що мудрий Творець створив землю і помістив нас сюди, відгородивши завісою забуття наше попереднє існування, щоб ми могли пройти часи випробувань, мати нагоду перевірити самих себе, аби нам підготуватися й отримати все, що Бог приготував для нас” (“Перегони життя”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 91).

щастя, який називається раєм, станом відпочинку, станом покою, де вони будуть відпочивати від усіх своїх бід і від усіх турбот, і смутку” (Алма 40:11–12).

Якщо ми застосовуємо Спокуту, або жертву, Ісуса Христа, каємося у своїх гріхах і намагаємося жити так, як жив Він, Його спокута очистить нас і дасть можливість вічно жити з Небесним Батьком.

Ті, хто обирає не йти за Христом і не приймає Його евангелії, не отримують тих благословень (див. Алма 40:13–14).

Куди ми підемо після цього життя?

Наше життя продовжується після смерті, але наше майбутнє життя визначається тим, як ми живемо зараз. Якщо ми живемо за евангелією, благодать Господа Ісуса Христа надає нам можливість покаятися, отримати прощення і стати чистими перед Богом.

З Книги Мормона ми дізнаємося, що “духи всіх людей, як тільки вони залишають смертне тіло, . . . чи то вони добрі, чи злі, переносяться додому до Того Бога, Який дав їм життя.

І станеться, що духи тих, хто праведні, буде прийнято до стану

Якою є роль Ісуса Христа?

Наш Небесний Батько послав Свого Сина Ісуса Христа бути нашим Спасителем і показати нам, як треба жити відповідно до Божого плану. Спасителева Спокута може змити наші гріхи і зробити нас гідними повернення у Божу присутність. Після розп'яття Спасителя Його тіло лежало в гробниці три дні, поки Його дух не повернувся. Завдяки перемозі Ісуса над могилою (див. Мормон 7:5), ми воскреснемо після смерті і будемо жити вічно у своїх досконалих тілах. ■

ПОСИЛАННЯ
НА УРОК
НЕДІЛЬНОЇ ШКОЛИ

Тема цього місяця:
План спасіння

ПРИЄДНУЙТЕСЯ
ДО РОЗМОВИ

Упродовж лютого ви будете вивчати план спасіння на Недільній школі та на уроках Товариства молодих жінок і в кворумах священства. У першу чергу на Недільній школі приділятиметься особлива увага тому, як ви можете навчати планові спасіння. Ви можете скласти список додаткових запитань, які ви або ваші друзі можуть ставити стосовно плану спасіння, та поділитися цими запитаннями з учителем

та молоддю вашого приходу чи філії. Разом ви зможете знайти способи того, як допомогти викладати це вчення іншим людям.

ПІДГОТОВКА ДО НАВЧАННЯ

“Якщо ви живете за принципами евангелії, [а не] просто їх вивчаєте, то особливе поєднання знань дозволить вам відчувати себе спокійними й підготовленими навчати того, що, як ви знаєте, є істинним”.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Двадцятиох Апостолів, у статті Майкла Оттерсона “Як відповідати на запитання про нашу віру”, *Ліягона*, серп. 2012, с. 78.

Як мені вести збори?

Тож вам виповнилося 12 і ви перейшли з Початкового товариства до Товариства молодих жінок чи до кворуму Ааронового священства. Усе йде чудово, і вам подобаються ті нові справи, які у вас з'явилися. Однак ви зрозуміли, що ці зміни принесли також і нові

обов'язки. Один такий обов'язок, який може дещо лякати,—це той, що вас можуть попросити вести збори.

У залежності від того, які збори вам потрібно вести (спільний захід, недільні збори, збори президентства кворуму чи класу), вимоги і порядок

денний може трохи відрізнятись, але є певні загальні пропозиції та настанови, які слід узяти до уваги під час виконання цього обов'язку:

- Користуйтеся порядком денним, де вказано, що відбуватиметься на зборах. Запитайте провідників, чи є у них бланк порядку денного, щоб ви могли його заповнити.
- Підберіть музику, яка запросить Духа.
- Заплануйте вступну і заключну молитву.
- Дайте завдання заздалегідь, якщо це можливо.
- Прийдіть завчасно і переконайтеся, що все готово.
- Оголосіть, хто буде молитися, диригувати, навчати і виконувати на зборах інші доручення.
- Будьте благоговійними під час ведення зборів і дайте Духові скеровувати вас. Будьте гарним прикладом для іншої молоді, яка присутня на зборах.

Навчитися вести збори може трохи страшно спочатку, але з кожним разом буде все легше, і це допоможе вам здобути певні навички, які будуть необхідні як майбутньому провіднику в Церкві. ■

ЗРАЗОК ПОРЯДКУ ДЕННОГО

Більшість зборів у Церкві відбуваються за подібним зразком. Ось те, що, найвірогідніше, буде у вашому порядку денному:

- Привітання
- Вступний гімн
- Вступна молитва
- Представлення гостей
- Справи і оголошення
- Урок або захід
- Заключна молитва

ОСОБЛИВИЙ СВІДОК

ЯКИМ ЧИНОМ ПИСАННЯ ДОПОМАГАЮТЬ МЕНІ?

Старійшина Річард Г. Скотт

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

*Члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів
покликані як особливі свідки Ісуса Христа.*

Наш Небесний Батько знав, що ми постанемо перед важкими випробуваннями. Він забезпечив нас засобами, що допоможуть досягнути успіху. Одним з таких засобів є Писання.

Писання відкривають канал спілкування з Небесним Батьком та Ісусом Христом.

Писання можуть стати нашим вірним другом. Вони завжди поруч, коли виникає потреба.

Велику силу дає заучування уривків з Писань.

Розмірковування над уривками з Писань може стати ключем, що відкриє шлях до одкровення чи дасть скерування від Святого Духа.

**СВЯТА
БІБЛІЯ**

**КНИГА
МОРМОНА**

*Зі статті "Сила Писань", Ліягона,
лист. 2011, сс. 6–8.*

Що дійсно має значення

Шарлотт Вуд Уілсон

Грунтується на справжніх подіях

“Я знаю, Ти живий, Небесний Батьку мій! Святого Духа чую я, Він каже Ти живий” (“Я знаю, Ти живий”, Збірник дитячих пісень, с. 8).

П'ятий клас був дійсно важким для мене. Вже кілька років я мала тих самих друзів, і я думала, що ми завжди будемо друзями. Але невдовзі після початку навчального року мої друзі почали казати погані слова й робити щось таке, що, як я знала, не

подобається Небесному Батькові. Вони також почали недобре ставитися до інших дітей у класі й говорити погане про людей за їхніми спинами.

Згодом і я стала однією з тих, з кого мої друзі кепкували. Вони навіть дали мені прізвисько: Шарлотт-Великий-Рот, або скорочено “ШВР”. Мені було дуже боляче. Я намагалася уникати своїх друзів у школі, але це було важко, бо ми навчалися в одному класі.

“Привіт, друзі!”— сказала я одного разу під час шкільного сніданку, намагаючись бути дружельною і радісною.

“Привіт, ШВР! Шарлотт-Великий-Рот”,—в один голос вони мені відповіли, кривляючись.

Я побігла геть, намагаючись стримати сльози. Я сама з'їла сніданок і рахувала хвилини, коли вже зможу піти додому.

“Що сталося, сонечко?”—запитала мама, коли помітила після школи сліди сліз на моїх щоках.

“Діти, які раніше були моїми друзями, почали обзивати мене. Я не розумію, чому вони так погано до мене ставляться”. Я знову розплакалася.

Шарлотт у п'ятому класі ...

“Ті діти не повинні так робити. Але насправді немає значення, що інші люди думають про тебе. Ти прекрасна, і у тебе немає жодних причин слухати те, що кажуть ті недобрі діти”.

“Але матусю,— сказала я,— я бачу їх щодня. Мені *дійсно* не байдуже, що вони про мене думають. І інші люди чують, що вони про мене кажуть. Як я можу не зважати на *всіх*?”

“Шарлотт, єдине, що дійсно має значення—це твоя думка і думка Господа. Якщо тобі подобається те, як ти виглядаєш, і те, що ти робиш, і якщо Небесному Батькові подобаються твої рішення, не має значення, як інші люди тебе називають чи що вони про тебе кажуть. Можеш не сумніватися”.

Коли наступного тижня я пішла до школи, мої старі друзі так само насміхалися з мене і обзивали. Але я невдовзі зрозуміла, що можу зберігати в своєму серці спокій. Я знала, що якщо Небесного Батька задовольняли мої великі губи, то вони задовольняли і мене.

Я змогла спокійно закінчити п'ятий клас. Потім у мене

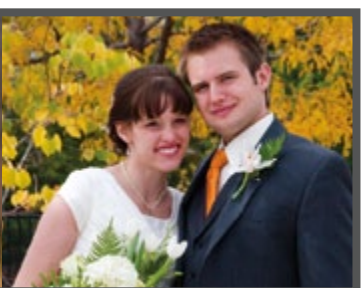
з'явилися нові друзі, які не обзивали мене і підтримували. Однак я зрозуміла найважливіше: якщо Небесний Батько задовольнений тим, якою я є, то мені не слід перейматися тим, що думають інші. ■

Шарлотт Вуд Уїлсон живе в Орегоні, США.

“Немає нічого прекраснішого за молоду жінку, яка випромінює світло Духа, яка, завдяки своїй чесності, поводить впевнено і сміливо”.

Елейн Ш. Дальтон, генеральний президент Товариства молодих жінок, “Пам'ятайте, хто ви є”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 122.

та в день свого весілля.

Наша сторінка

Ліза П., 7 років, Росія

Джошелін і Каміла С., 5 і 2 роки, з Болівії, люблять ходити до церкви і дізнаватися щось нове про Небесного Батька. Вони швидко готуються до церкви і допомагають батькам вчасно туди дістатися. Вони люблять молитися і їм подобаються їхні класи Початкового товариства.

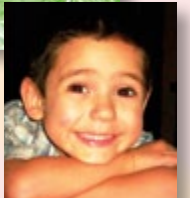
Я люблю історії про Нефія, що містяться в Книзі Мормона—особливо ті, в яких розповідається, як він вирушає в пустиню зі своєю сім'єю і будує корабель.
Саул Т., 11 років, Мексика

MISSIONARY

Томас П., 5 років, Аргентина

Одного разу ми з братом поїхали автобусом разом з тіткою до неї додому на тижневі канікули. Перед від'їздом батько дав нам благословення. Через якийсь час один чоловік, який також їхав у автобусі, сказав, що він виходить. Поки помічник водія допомагав йому взяти багаж, тихенький голос прошепотів мені: "Ваш багаж украли". Я подивилася і дійсно, наш багаж вийняли з автобуса і заховали в траві. Я закричала, що той багаж належить нам, а не тому чоловікові. Я знаю, що до мене промовляв Святий Дух, і я за це дуже вдячна.
Ваніала Р., 10 років, Мадагаскар

Місіонер, Емілія А., 11 років, Фінляндія

Фідель Н., 11 років, Демократична Республіка Конго

“Я—МОРМОН.
Я знаю це.
Я виконую це.
Я люблю це”.

Енн М. Дібб, другий
радник в генеральному
президентстві Товариства
молодих жінок

З жовтневої генеральної
конференції 2012 р.

Земля була створена для дітей Небесного Батька

“Ого!— сказала Ана.— Погляньте на всі ці зірки”. Уся сім’я дівчинки підвела погляд від багаття в небо. Здавалося, що в темному небі мільйони зірок.

“Лише увяйть,— сказала мама,— що кожна та зірка-це одне з творінь Небесного Батька”.

“Давайте кожен назве те улюблене, що створив для нас Небесний Батько”,— запропонував тато.

“Я знаю,— швидко сказав Деніел.— Я люблю оті величезні хвилі, які ми бачили в океані минулого року”.

Ана не знала, що їй вибрати. Вона думала про тепле сонечко, яскравий місяць і ароматні квіти. Потім вона згадала, як любить усіх м’яких пухнастих тварин. “Тварини!”— сказала вона.

Ана почала тремтіти від холоду, тож тато загорнув її в ковдру. “Після того як Небесний Батько створив усі ці чудові речі для Своїх дітей, Він побачив, що вони були хороші”,— сказав тато.

Ана відчувала тепло і радість. Вона натягнула ковдру до підборіддя і знову подивилася на зірки. “Дякую, Небесний Батьку”,— прошепотіла вона. ■

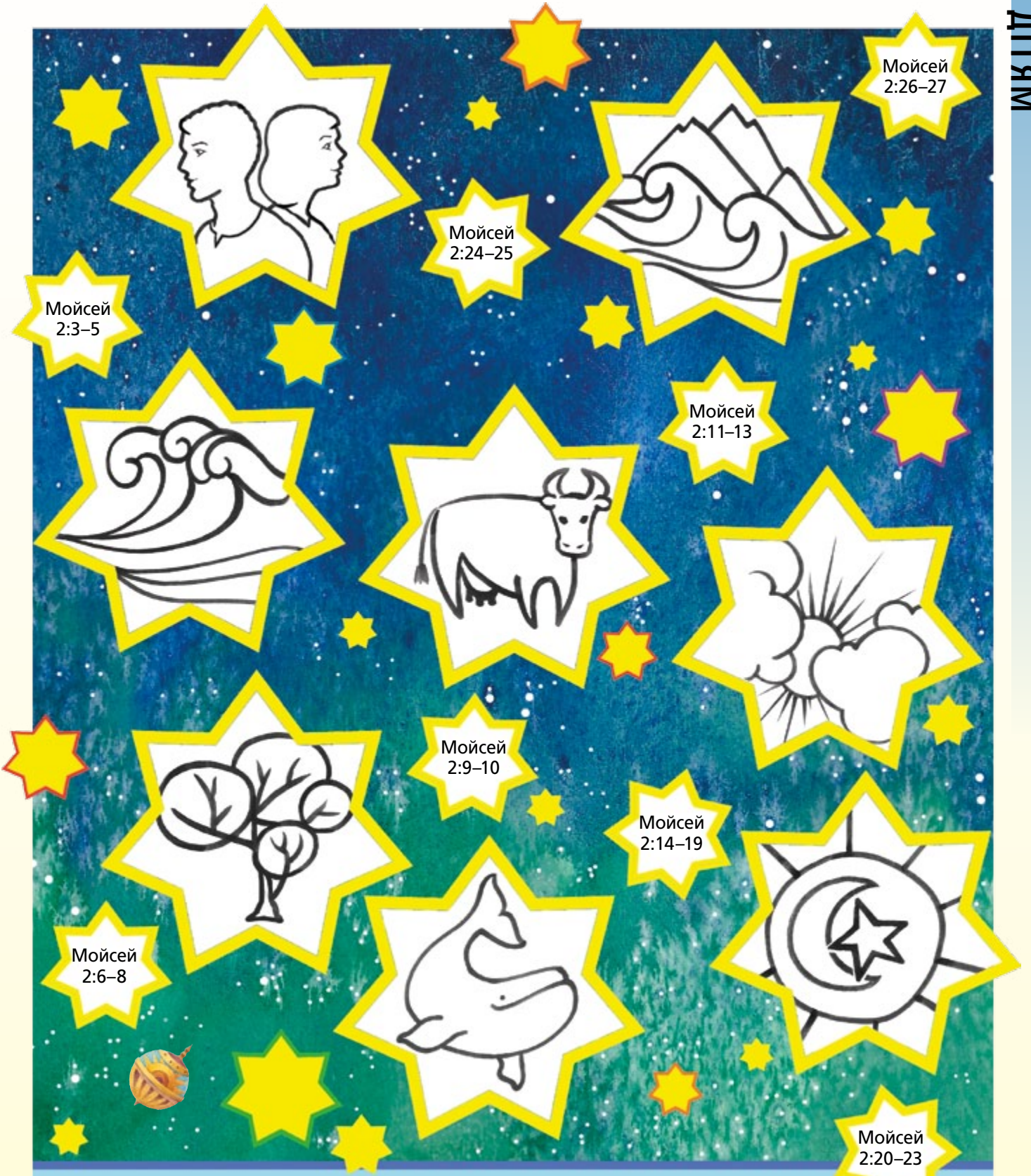
ПІСНЯ ТА УРИВОК З ПИСАНЬ

- “Я знаю, Він любить мене” (Збірник дитячих пісень, сс. 16–17).
- Мойсей 2:3–27

ІДЕЇ ДЛЯ ДОМАШНЬОГО ВИСТУПУ

- Ви можете дати кожному члену сім’ї паперовий пакет і запропонувати вийти на вулицю й знайти три речі, які створив Небесний Батько. Або ви можете намалювати малюнки чи зробити перелік творінь Небесного Батька. Потім поговоріть, яким чином ці та інші творіння показують, що Небесний Батько любить нас.
- Ви можете по черзі вголос прочитати вірші з Писань на кожній зірці і знайти відповідні зірки.

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

Мойсей
2:26–27

Мойсей
2:24–25

Мойсей
2:3–5

Мойсей
2:11–13

Мойсей
2:9–10

Мойсей
2:14–19

Мойсей
2:6–8

Мойсей
2:20–23

НЕБО, ПОВНЕ БЛАГОСЛОВЕНЬ

Знайди для кожного вірша з Писань відповідний малюнок із зображенням одного з творинь Небесного Батька. Розфарбуй кожну пару малюнків—зірку із зображенням і зірку з віршем—одним кольором.

Краса навколо нас

Мерісса Віддісон

Співробітник редакції церковних журналів

Уявіть, що ви в Африці. Спостерігаючи за дикими тваринами в бінокль, ви помічаєте, як щось до вас наближається. Це пугач! Коли він підлітає ближче, ви піднімаєте руки, щоб захиститися. Але замість того, щоб нападати, пугач спокійно приземляється на вашу руку і дивиться на вас якось мить, а потім знову злітає. Таке сталося з президентом Бойдом К. Пекером, президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Він любить тварин, а особливо пташок.

Один зі способів, у який президент Пекер виявляє свою велику любов до природи—це мистецтво. З дитинства він любить малювати олівцем чи фарбою і займатися різьбярством. “Усі мої спостереження підтверджують моїй душі, що є Бог, який створив усе це”,—каже президент Пекер. ■

Президент Пекер намалював цих тварин, коли йому було 11 років. Його батько приносив додому папір, який залишався невикористаним після виходу місцевої газети, і президент Пекер, лежачи на животі, малював. “Якщо малювання це хвороба, то я був серйозно хворий”,—розповідає він.

Президенту Пекеру було 10 років, коли він зробив це з шишок, які зібрав під час сімейного походу.

Під час служіння пілотом у військово-повітряних силах президент Пекер посилав додому листи у конвертах, які він розмальовував у вільні хвилини.

Президент Пекер вирізав і розфарбував дерев'яних птахів, що внизу, коли був дитиною. Він використовував дерево зі старих коробок, а фарбу йому дав сусід.

Президент Пекер за всі роки вирізав десятки птахів. Він каже, що різьбярство допомагає йому відволіктися і подумати про те, що він скаже під час наступних виступів.

Дженніфер Медді

Ґрунтується на справжніх подіях

“Діти,—будьте слухняні в усьому батькам, бо це Господеві приємне!” (Колосянам 3:20).

Ітан розглядав різнокольорові обкладинки відеоігор, що вишикувалися на полицях. Його батьки сказали, що він може вибрати собі одну на день народження. Але ігор було так багато! Погляд Ітана перестрибував з автоперегонів до пригодницьких ігор, а потім до танцювальних ігор. Нарешті він вибрав перегони і дав гру татові.

“Ти знайшов ту, що тобі сподобалася?” — запитав тато.

“Я думаю, мені сподобаються ці автоперегони”, — сказав Ітан.

“Виглядає цікаво,—сказав тато.— А як вона позначена?”

Ітан повернув обгортку. Він знав, що може грати лише в ігри

з певними позначками. Коли йому придбали комп’ютер, батьки поговорили з ним про важливість дотримання сімейних правил стосовно позначок на відеоіграх. Ітан знав, що в багатьох іграх є нехороші речі, а він хотів бути слухняним.

Ітан знайшов позначку про рейтинг на обгортці й показав татові. “Позначка вказує, що в цю гру може грати кожен”, — сказав він.

“Чудово,—сказав тато.— Ходімо, заплатимо за гру. З Днем народження, Ітане!”

“Дякую, тату”, — усміхнувся Ітан, якому вже кортіло бути вдома і розпочати нову гру.

Через кілька днів Ітан пішов погратися у дім свого друга Чейза. Він і Чейз ходили до одного класу

Початкового товариства, і вони часто гралися разом. Ітан узяв із собою свою нову відеогру.

“Привіт, Ітане,—сказав Чейз, відкриваючи двері.— Заходь. У мене є нова відеогра, в яку ми можемо пограти!”

“У мене також!” — сказав Ітан, тримаючи в руках свою гру.

Хлопці всілися перед комп’ютером, і Чейз запустив свою гру. На екрані спалахнула назва, а також рейтинг гри. Ітан завмер. Позначка, що вказувала рейтинг, означала, що йому не дозволяється грати в неї.

Чейз у захваті вибрав опції меню своїм пультом і почав грати.

ДОТРИМАННЯ ПРАВИЛ

МОЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКІ НОРМИ

“Я читатиму й дивитимуся тільки те, що приємне Небесному Батькові”.

Ітан поки що не побачив нічого поганого. Він натиснув кнопку на своєму пульті, щоб ввести у гру свого героя. Було весело, але чим більше він грав, тим неспокійніше було на серці. Він усе ще не бачив нічого поганого, але йому хотілося дотримуватися сімейних правил.

“Знаєш, Чейзе, мені не дозволяють грати у ігри з такою позначкою рейтинга”,—сказав Ітан.

“Та, не переймайся,—сказав Чейз.— У цій грі немає нічого поганого”.

“Ти впевнений?”— запитав Ітан.

“Так,—відповів Чейз.— Моя сім'я в неї грає. Мабуть, їй неправильно позначили рейтинг”.

Саме в ту мить мама Чейза зазирнула в кімнату. “Привіт, хлопці!—сказала вона.— У вас все гаразд?”

Ітан ледве перевів подих. “Ні, сестро Мерфі,—сказав він.— Справа в тому, що мені не дозволяють грати у відеоігри з такою позначкою”.

“Я сказав йому, що в тій грі немає нічого поганого”,—відповів Чейз.

Мама Чейза помахала рукою. “Не переймайся, Ітане—сказала вона.— Я знаю багато ігор з такою позначкою, які не є хорошими, але я впевнена, що твоя мама дозволила б тобі зіграти в

цю”. Вона усміхнулася й пішла з кімнати.

Чейз продовжував грати, але Ітан поклав свій пульт. “Чейзе, може пограємо в гру автоперегони, яку я приніс?”— запитав Ітан.

Чейз знизав плечима, невідривно дивлячись в екран. “Ні, я краще пограю в цю”.

Ітан спокійно встав і пішов у кімнату Чейза, де знайшов кілька іграшкових машинок для перегонів, щоб погратися ними. Це не було так само цікаво, як грати у відеоігру, але у Ітана було приємне почуття від того, що він дотримується правил своєї сім'ї. ■

Дженніфер Медді живе в Юті, США.

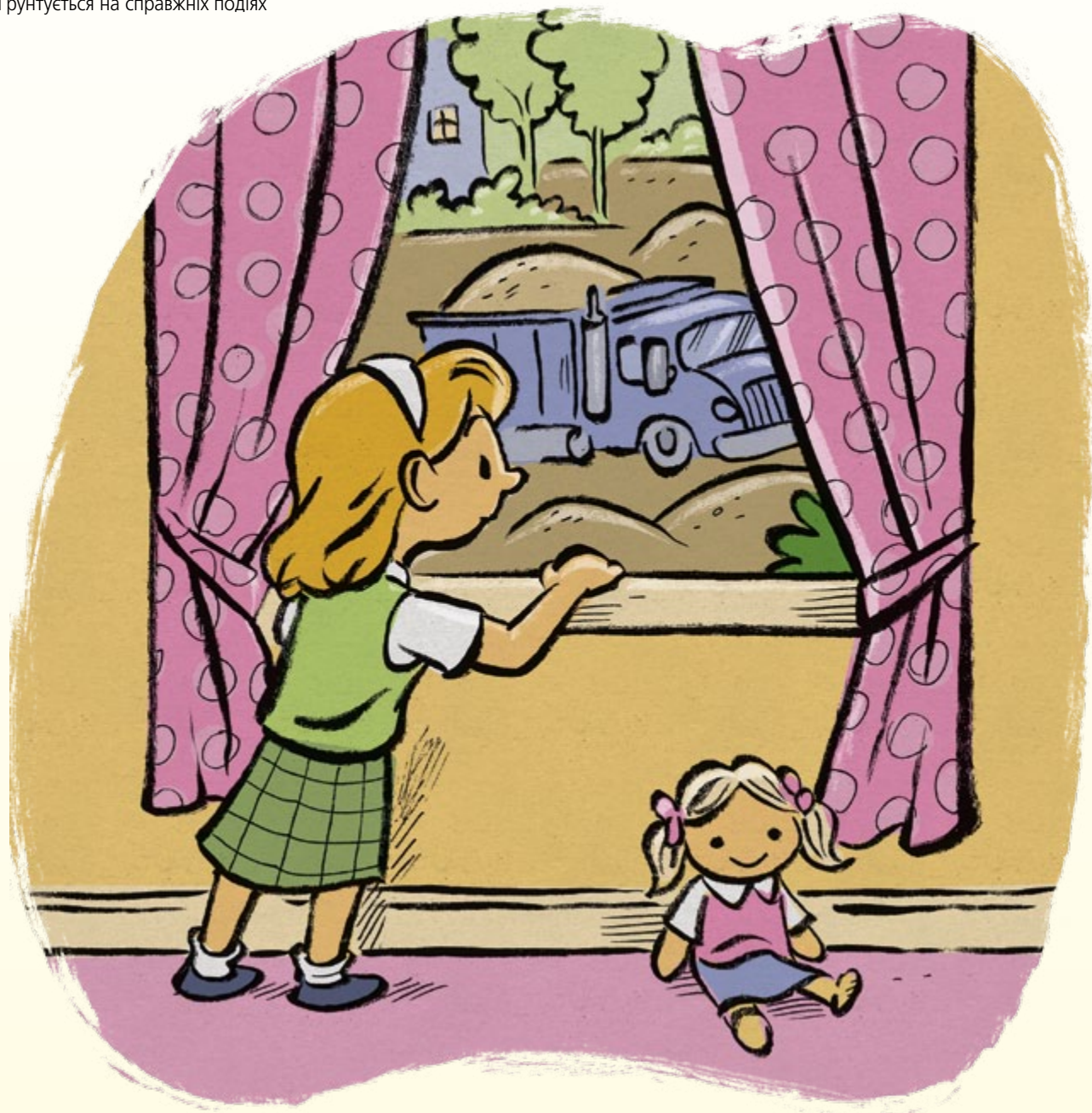

ДЛЯ МОЛОДШИХ ДІТЕЙ

Будувати разом

Мішель Тріпп, шт. Айдахо, США

Ґрунтується на справжніх подіях

ДИР-ДИР-ДИР. Ешлі визирнула з вікна. Вона побачила блакитну вантажівку і велику купу землі. Сусіди будували новий дім.

“Звідки взялася купа землі?” — запитала Ешлі. — Хто буде будинки?”
 “Вантажівка насипала купу землі,— сказала мама. — Будівельники будують будинки.

“Моя вчителька казала, що все зробив Ісус”, — сказала Ешлі.
 “Так,— сказала мама. — Ісус зробив усе, з чого вони будують будинок”.

Ешлі поглянула у своє подвір'я. “Наприклад, дерева, і каміння, і землю?” — запитала Ешлі.

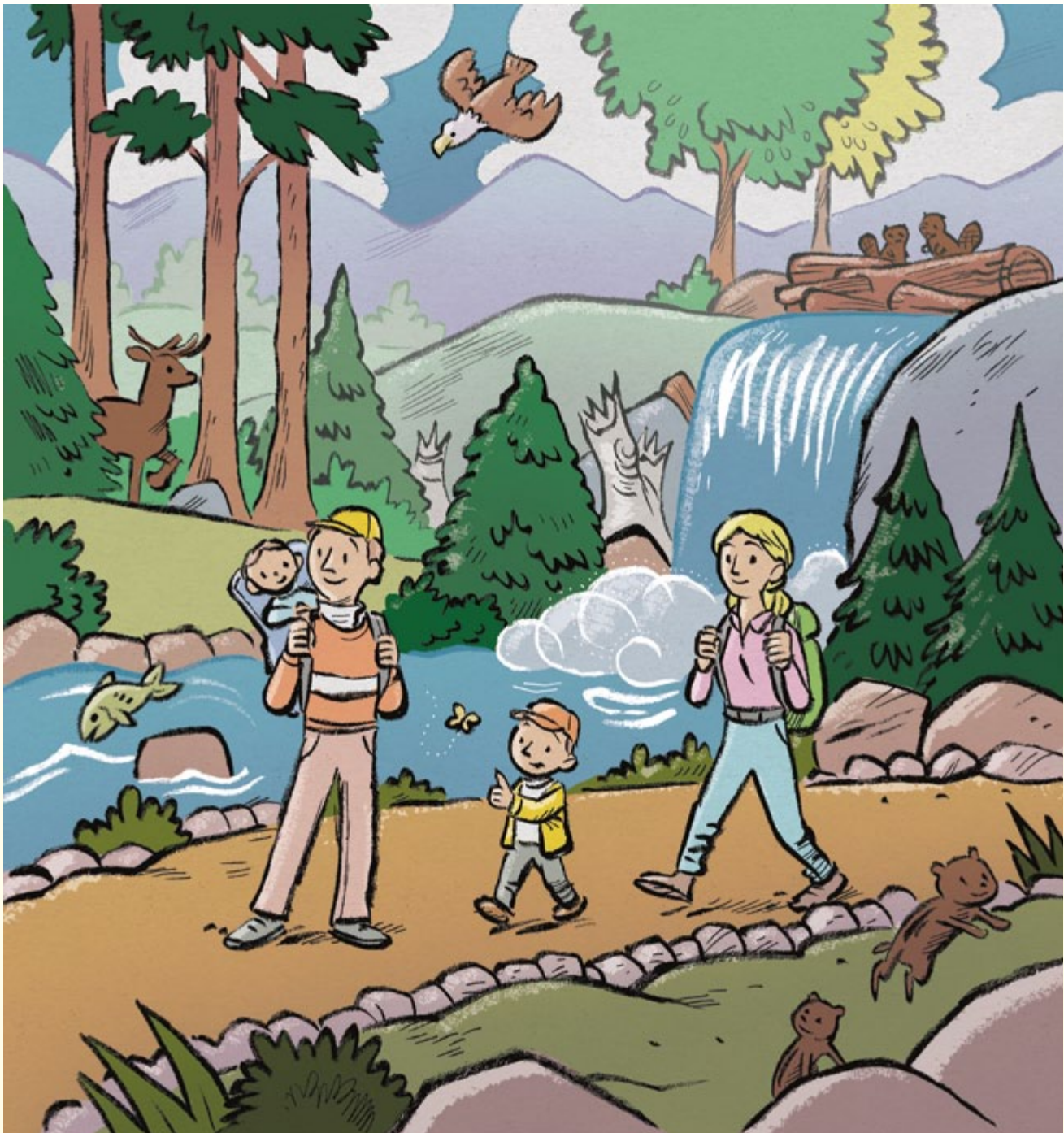
“Так,—сказала мама.— Ісус також створив наші тіла. Наші тіла можуть щось побудувати”.

Ешлі було радісно. Ісус допоміг її сусідам, щоб вони могли побудувати будинок. Вона знала, Він може також і їй допомагати щось зробити. ■

ПРЕКРАСНА ЗЕМЛЯ

Ешлі дізналася, що Небесний Батько та Ісус усе створили. Поглянь на це прекрасне місце, яке Вони створили. Чи зможеш ти знайти і обвести кружечком на малюнку зображення, що знаходяться внизу сторінки.

ЦЕРКОВНІ НОВИНИ

Щоб дізнатися більше про церковні новини та події, відвідайте сайт news.lds.org.

Церква заохочує своїх членів по всьому світу служити на місцях

Хезер Уітл Ріглі

Церковні новини та події

Минулого року відділ благополуччя Церкви знову закликав членів Церкви по всьому світу надавати допомогу у своїх громадах.

У розділі “Гуманітарне служіння” на сайті LDS.org сказано: “Які потреби або труднощі ви бачите або про які ви чуєте? ...Якщо ви знаєте про якусь потребу своєї громади, але не можете довідатися про прийняту програму для її задоволення, виявіть ініціативу, щоб знайти, як цю потребу задовольнити (на сайті LDS.org клацніть на

Члени Церкви в Чилі спакували тисячі гігієнічних наборів після великого землетрусу, що приніс руйнування в їхню країну в 2010 році.

Resources, Welfare, Humanitarian Service).

Лінн Семсел, директор з питань реагування Церкви на надзвичайні ситуації, указав, якою може бути користь, якщо організувати й надавати гуманітарну допомогу на місцевому рівні: “Це дозволяє діяти швидше, бо у нас стало менше питань з митницею, тому Церква купує місцеву продукцію, яка є в тій місцевості і знайома членам Церкви, а це в свою чергу підтримує місцеву економіку й допомагає встановлювати стосунки”.

У 2011 р. політичні перевороти в кількох арабських країнах призвели до того, що тисячі людей покинули свої домівки. Замість того, щоб пакувати гігієнічні набори в Солт-Лейку і потім переправляти їх на Близький Схід, Церква надала кошти президентству місцевої території. 50 членів Церкви, які живуть в Йорданії, змогли у партнерстві з іншими місцевими організаціями спакувати й розподілити 40000 гігієнічних наборів та продовольчих пакунків усього за п'ять днів.

По всьому світу члени Церкви можуть особисто ініціювати свої власні проекти служіння. В інших випадках філія, приход, округ або кіл можуть організувати все для того, щоб члени Церкви та інші люди могли служити.

Прийняття рішень стосовно якихось потреб на місцях,—пояснив Густаво Естрада, з відділу благополуччя,—часто є кращим, ніж рішення, що приймається за тисячі кілометрів.

Після 11 березня 2011 р., коли в Японії сталися землетрус і цунамі, Церква поспішила на допомогу. Були надіслані гроші місцевим провідникам, які потім купили харчі та все інше у самій країні. Члени Церкви в Японії, які безпосередньо не постраждали від землетрусу, збирали набори з врахуванням потреб саме потерпілих від землетрусу, а не просто набори загального призначення.

“Коли члени Церкви йдуть і служать у своїх громадах, вони можуть встановлювати стосунки із своїми сусідами та відчувати довіру, яка виникає завдяки співпраці над вирішенням спільної проблеми”,—сказала Шерон Ебенк, директор з питань гуманітарного служіння Церкви.

У 2012 р., намагаючись знизити рівень дитячої смертності у країнах, що розвиваються, волонтери-святі останніх днів у Гані розіслали 1,5 мільйона текстових повідомлень своїм співвітчизникам, повідомляючи їх про кампанію проведення щеплень, яку спонсорувала Церква.

“[Тепер], якщо в майбутньому виникне якась інша проблема, у нас є основа для нової співпраці,—сказала сестра Ебенк.—Спільне служіння викликає розуміння і краще сприяє справжньому християнському братерству, ніж будь-що інше, про що тільки я можу подумати”. ■

Апостоли, відвідуючи Філіппіни, зосереджуються на вірі в Господа Ісуса Христа

Інформаційний комітет Філіппінської території

Старійшина Девід А. Беднар і старійшина Квентін А. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, разом з іншими церковними провідниками відвідали Філіппінську територію у період з 24 серпня по 2 вересня 2012 року.

На конференції для провідників священства, духовних вечорах для неодруженої молоді, на конференціях колу і зборах місій Брати навчали доктрині і закликали святих зміцнювати їхню віру в Ісуса Христа.

У Лагуні старійшина Беднар під час особливих зборів відповідав на запитання неодруженої молоді. Він пояснив: “Спаситель використовував запитання як один із Своїх навчальних засобів. Якщо ми, розмірковуючи й молячись, стараємося поставити натхненні й змістовні запитання, то і ви, і я можемо долучитися до процесу пізнання, який дає нам можливість отримати натхнення і самим знайти відповіді від Святого Духа”.

У неділю каплиця, зали для культурних заходів і всі приміщення центру колу Легазпі були просто переповнені членами Церкви, коли старійшина Кук навчав: “Не дозволяйте своїм сумнівам похитнути вашу віру”.

Він наголосив на тому, як важливо, щоб чоловіки і дружини були в шлюбі рівноцінними партнерами, як про це сказано у документі “Сім’я: Проголошення світові” (*Діагона і Ensign*, лист. 2010, с. 129).

Старійшина Кук привітав членів Церкви після закінчення зборів.

ФОТОГРАФІЯ КАРЯ БЕЯЯ

Члени Церкви і місіонери з Ілоїло, що на острові Панай, добиралися більше п’яти годин судном і автобусом, щоб бути на зборах, де старійшина Беднар навчав їх зміцнювати віру в Ісуса Христа і допомагати іншим прийти до Христа.

“Ми тут, щоб навчати евангелії Ісуса Христа, але ми повинні завжди пам’ятати, що справжнім учителем є Святий Дух”,—такий висновок зробила сестра Менгуіл, місіонерка повного дня, яка служить в Філіппінській місії Ілоїло.

У Кагайян-де-Оро старійшина Кук сказав місцевій дорослій молоді: “Потрібна ваша праведність, і цій країні потрібно бути сильнішою. Сила Церкви на Філіппінах буде допомагати в цьому, а це благословить людей по всій Азії”.

Він закликав членів Церкви зосереджуватися на тому, що є найважливішим, подолати сумніви, виявляти віру і одружуватися в храмі.

“Своєчасність того, що вони навчали принципам і ділилися своїми думками стосовно Писань, є [дуже важливою],—сказав президент Карло В. Крісанто, президент колу Іліган, Філіппіни.— Дійсно, саме ці принципи й потрібні нам сьогодні. ... З усіх покликань, які у нас є, найважливішим є те, яке ми виконуємо в сім’ї”.

Апостоли завершили свій візит на Філіппіни зустріччю з двома філіппінськими сенаторами і відвіданням культурного заходу, що проводився силами місцевої молоді. ■

Упродовж 10 днів у серпні та вересні старійшина Девід А. Беднар і старійшина Квентін Л. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, відвідували міста на Філіппінах, щоб зустрітися з провідниками, членами і місіонерами Церкви.

Тепер Книга Мормона є і на лаоській мові

Більш як 4500 членів Церкви в Лаосі, Таїланді, а також невеликі групи у Сполучених Штатах та Канаді тепер мають доступ до Книги Мормона, яка повністю перекладена лаоською мовою.

Нещодавні переклади на інші мови є доступними у мережі через місцеві церковні розподільчі центри та в он-лайн на сайтах store.lds.org (каталожний номер 35607331) і LDS.org.

Навчальна бібліотека для провідництва допомагає членам Церкви в їхніх нових покликаннях

Прошло вже більше року, як було запущено сайт Leadershiplibrary.lds.org, який продовжує бути цінним джерелом для членів Церкви, оскільки містить приблизно 1000 відео 11-ма мовами і надає допомогу

у виконанні багатьох різних церковних покликань.

На цих відео знято без сценарію реальні приходи і філії у різних країнах. Оскільки територіальні президентства визначають потребу в додатковому навчанні, новий матеріал додається до цієї бібліотеки щоквартально.

“Мета [навчальної бібліотеки для провідництва]—допомогти місцевим провідникам навчатися, навчати і застосовувати принципи й основні положення з Довідника”, — сказав старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.

Провідники створюють другий кіл в Росії і восьмий кіл в Італії

9 вересня 2012 року, саме в день свого 88-річчя, старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму

Неодружена молодь фотографується разом зі старійшиною Расселом М. Нельсоном і сестрою Нельсон у Літньому саду, що в Санкт-Петербурзі, Росія.

Дванадцятьох Апостолів, заснував Санкт-Петербурзький Російський кіл—другий кіл в Росії.

Через сім днів по тому, старійшина Рональд А. Разбанд, з президентства сімдесятників, розділив Міланський Італійський кіл, щоб заснувати новий Східний Міланський Італійський кіл. Міланський Італійський кіл був перейменований на Західний Міланський Італійський кіл.

Церковні провідники зустрічаються з вищими урядовцями Хорватії і Боснії

Старійшина Рональд А. Разбанд, з президентства сімдесятників, і старійшина Кент Ф. Річардс, другий радник у президентстві Європейської території, зустрілися з вищими посадовцями Хорватії, Боснії та Герцоговини у вересні 2012 року.

У Хорватії старійшина Разбанд зустрівся з президентом Іво Йосиповичем і завірив його, що Церква дотримується свого зобов'язання зміцнювати сім'ю.

12 вересня старійшина Разбанд зустрівся із Жельком Комшичем, одним з трьох членів президентства Боснії і Герцоговини. Це була перша зустріч між провідником Церкви і главою Боснії.

Президент Комшич розповів про відмінності, що існують в релігійній громаді Боснії, і радо вітав Церкву як члена цієї громади. Старійшина Разбанд пояснив, що сім'я є найвищим пріоритетом і що її члени сподіваються підтримувати таку позицію в Боснії і Герцоговині.

© R1

Вивчати, обмірковувати і застосовувати

Ліягона зміцнює мій дух і моє свідчення про євангельські істини. А особливо вона охороняє мене від пасток Сатани, допомагаючи мені повертатися до того, що є справді важливим. Щомісяця в ній є послання, яке, здається, написано саме для мене. Я знаю, це воля Батька, щоб ми вивчали й обмірковували ці щомісячні послання і застосовували їх щодня у своєму житті.

Памела Ананта Барбоса да Сільва,
Бразилія

Шлях світла

Писання—безцінний скарб. Але Ліягону я теж вважаю скарбом. З її сторінок йде велике світло. Вона дає нам можливість виправляти наші помилки і вдосконалюватися завдяки посланням, які містяться в ній, вони як ті Писання. На кожній сторінці є цінне вчення, є можливість, є шлях світла.

Мануель де Арауїо Фернандес,
Мозамбік

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

“Бути послідовником Христа в усі часи, і в усьому, і в усіх місцях”,

с. 22: Можна запросити вашу сім'ю завершити “дослід в учнівстві”, про який написано в цій статті. Упродовж одного тижня з молитвою вивчайте якесь вчення Ісуса Христа або історію про Нього. На наступному домашньому сімейному вечорі члени сім'ї можуть розповісти про свій досвід і думки.

“Мотор ... Камера ... Зйомка!”,

с. 48: Прочитавши цю статтю, обговоріть у своїй сім'ї, як важливо вибирати достойні ЗМІ. Можна запросити членів сім'ї розказати про їхні улюблені ЗМІ і те, як вони допомогли їм. Ви можете показати

ілюстрацію із зображенням Ісуса Христа, коли будете обговорювати, як слід вибирати ЗМІ, щоб вам було спокійно дивитися чи слухати їх, уявляючи, що нібито поряд з вами Господь. (Більше ідей для навчання за цією темою знаходиться на с. 9).

“Початкове товариство вдома”,

с. 64: Можна піти на прогулянку сім'єю, щоб побачити, як багато всього створив Небесний Батько. Члени сім'ї можуть зібрати, намалювати або сфотографувати те, що їм найбільше подобається. А на завершення ви можете заспівати пісню “Я знаю, Він любить мене” (Збірник дитячих пісень, сс. 16–17).

Мій місіонерський домашній сімейний вечір

Як новонавернена до Церкви, я завжди люблю допомагати місіонерам у нашому приході. Я часто помічала, що навіть коли зацікавлені Церквою не дуже хочуть слухати місіонерські бесіди, вони завжди радо беруть участь в домашньому сімейному вечорі.

Одного разу я запросила місіонерів повного дня і сім'ю, в якій не було жодного члена Церкви, на наш домашній сімейний вечір. До їхнього приходу я постилася й молилася, щоб Дух був з нами і відкрив їхні серця для євангелії. Ми дивилися місіонерське відео про те, як допомагати сім'ям розвиватися і розвивати довіру. Потім ми ділилися своїми враженнями від цього відео. Дуже сильно відчувався Дух.

Тепер ця чудова сім'я хоче більше дізнатися про євангелію, зустрічаючись з місіонерами. Ми всі запрошені допомагати у місіонерській роботі, і я побачила, що домашні сімейні вечори є дієвим способом поділитися з іншими радістю, яку я маю в житті завдяки євангелії.

Марія де лос Анхелос Вілса Себалос, Перу

ПАМ'ЯТАТИ ЙОГО В СУБОТНІЙ ДЕНЬ

Майкл Р. Морріс

Співробітник редакції церковних журналів

Урок недільної школи про дотримання Суботнього дня у святості йшов добре, поки хтось не згадав про телевізор.

Поки люди бурно висловлювали свої думки стосовно того, чи можна дивитися телевізор у неділю, у класі з'явилися такі, які були категоричними у своїх висловлюваннях. Невдовзі друга половина присутніх відчула себе ображеною. Замість Духа, Який спочатку відчувався під час обговорення, майже на дотик можна було відчутти напруження.

Спостерігаючи, як наростає суперечка, Кеннет Пейн, член президентства нашого колу, попросив слова. Він підвівся й почав розповідати нам про свого сина Брайяна, який служив у Японській Токійській Північній місії. Коли президент Пейн разом із сім'єю зустрічали Брайяна в аеропорту після повернення з місії у березні 2003 року, він поскаржився, що на його щелепі було туге болюче утворення. За кілька тижнів у нього виявили рак.

Через місяць він почав проходити хіміотерапію, а потім опромінення. Президент Пейн сказав, що лікарі планували пересадку кісткового мозку на 22 вересня, але

Якщо недільні заходи відволікають нас від згадування про Спасителя і служіння в Суботній день у Його спосіб, тоді, мабуть, нам слід добре подумати про свій вибір.

на початку того ж місяця “стан Брайяна погіршився”.

Його забрали в лікарню на другий тиждень вересня. На той час, оскільки рак дуже поширився, лікарі вирішили, що надто пізно робити трансплантацію. Сім'я перевезла Брайяна з лікарні додому 21 вересня. Наступного ранку він помер.

“22 вересня—особливий день для мене і нашої сім'ї,—сказав президент Пейн.— Цього дня ми уповільнюємо темп і думаємо про Брайяна, його вклад у нашу сім'ю і про те, як він віддав останні два роки свого життя Господу і людям Японії, яких він любив. Нам його не вистачає, і того дня ми розмірковуємо про його життя і вшановуємо його пам'ять”.

Для всіх нас, як сказав президент Пейн, неділя—це день, щоб уповільнити темп і згадати про найважливіше.

Ми виділяємо час, щоб прийти на церковні збори, прийняти причастя, відчутти сум за гріхи і поміркувати про страждання Спасителя, які Він зніс заради нас,—сказав він.— Ми служимо, ми виявляємо любов і намагаємося не відволікатися на заходи, що заважатимуть поклонятися Йому”.

Президент Пейн сказав, що якщо недільні заходи перебувають в гармонії з тим духом, тоді ми можемо мати правильні почуття, займаючись ними. Але якщо вони відволікають нас від згадування про Спасителя і служіння в Суботній день у Його спосіб, тоді, мабуть, нам слід добре подумати про свій вибір.

Після того він сів і більше нічого не казав. Йому й не потрібно було. Дух повернувся у класну кімнату, і всі ми слухали. ■

ІЛЮСТРАЦІЯ РОБЕРТА Т. БАРРЕТА

БРИГАМ ЯНГ

Бригам Янг вів **піонерів** з Наву, шт. Іллінойс, до Долини Солоного озера. За роки його президентства в Церкві він також служив губернатором території Юта. Ворота **Ігл-Гейт** побудовані там, де був вхід до його земельної власності. Цим **ціпком** Бригам Янг вказав місце, де мав бути побудований **Солт-Лейкський храм**. Він був президентом Церкви 30 років, довше за будь-якого пророка останніх днів.

Ліягона запросила святих останніх днів по всьому світу взяти участь у “експерименті з учнівства”. Їх попросили упродовж тижня вивчати певне вчення або історію про Ісуса Христа, а потім розповісти, як це вивчення вплинуло на їхній стиль життя. Див. с. 22, щоб прочитати розповіді шести членів Церкви, які взяли участь у експерименті. Вони розповідають, про що дізналися і як змінилися у своєму наслідуванні Спасителя.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

